

PILDELE DIN EVANGHELII

Pentru a înțelege pildele Domnului Isus, mai întâi trebuie să știm ce este o pildă?

Pilda este o povestire care descrie stări de lucruri bune sau rele din viața religioasă a evreilor și a creștinilor, unde persoanele bune sunt înlocuite cu lucruri bune din natură; cum ar fi plante, animale, de exemplu „grâu,” „oi,” etc., iar persoanele cu înclinații mai puțin bune, cu „neghină,” „capre,” etc.

De asemenea starea favorabilă în care se găsesc personajele pildelor este reprezentată uneori prin îmbrăcăminte bună, mâncare îmbelșugată, iar starea nefavorabilă prin lipsa acestora și prin boală. Persoanele degradate moral cu numele de „schioși”, „orbi”, etc.

Pedepsele sunt reprezentate prin foc. Acest foc este simbolic și nu real.

Ucenicii s-au apropiat de Isus și i-au zis:

„De ce le vorbești în pilde?” Isus le-a răspuns:

„Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.” (Matei 13:10,11)

PILDA SEMĂNĂTORULUI

(MATEI 13:3-8, 18-23, MARCU 4:3-8, 14-20, LUCA 8:5-9, 11-15)

Această pildă descrisă de trei evangheliști este explicată de Domnul și se aplică atât evreilor, cât și păgânilor, cărora li s-a predicat Evanghelia. Poate ar fi de lămurit versetul din Matei 13:8, unde spune: „un grăunte a dat o sută, altul șaiszeci și altul treizeci.”

Aici este vorba de creștinii conștiincioși, dar care nu sunt la fel de îndemânatici. Cel care a produs o sută nu vrea să spună că el a produs rod sută la sută, ci numai că el a produs rod mai mult decât ceilalți. În înțelesul nostru, sută la sută ar fi perfecțiunea, iar Domnul când a spus 30; 60 și 100 nu s-a exprimat în procente. Deci cel care a produs 100 vrea să spună doar atât că a produs mai mult decât ceilalți și nu 100%, pentru că și la acela care a produs o sută trebuie ca Domnul Isus să completeze, suta lui nefiind tot ceea ce cere dreptatea lui Dumnezeu. Nimeni în starea imperfectă nu poate îndeplini legea în mod perfect fără meritul lui Isus.

PILDA NEGHINEI

(MATEI 13:24-30; 36-43)

Pilda aceasta cuprinde o perioadă foarte lungă, de aproximativ două mii de ani. Ea începe să se desfășoare la prima prezență a Domnului Isus, unde El este Semănătorul și se sfârșește la a doua prezență, unde, ca Secerător șef, trimite lucrători numiți „Îngeri” pentru a secera recolta.

Aici adevărul evanghelic este numit „grâu,” „sămânța bună”, iar neadevărurile care s-au strecurat sunt numite „neghină.” De altfel și culturile acestea care au crescut împreună și care sunt creștinii, sunt numite creștini care seamănă cu grâul și creștini care seamănă cu neghina. Creștini care înțeleg bine adevărul și creștini care nu-l înțeleg decât în parte, credința lor fiind zidită mai mult pe filosofii omenești. Aceștia pretind că sunt fiii lui Dumnezeu, dar în realitate nu sunt.

Satan a strecurat în doctrina curată învățături false și s-a folosit de „lupii îmbrăcați în piei de oaie” pentru a duce în rătăcire poporul Domnului; vom da mai jos câteva exemple în acest sens din epistolele Apostolilor.

În întâia Epistolă adresată bisericii din Corint, Grecia, aflăm că „neghina” a fost semănată sub forma unei învățături false care pretindea că Cristos nu a înviat.

În a doua Epistolă adresată corintenilor, capitolul 11, Apostolul descrie necazurile lui cu apostolii mincinoși și cu unii creștini dintre evrei, care amestecau legea lui Moise cu Evanghelia lui Cristos, încurcând credința multora ca și de altfel în Epistola către Galateni, unde Pavel atrage ferm atenția în capitolul 5:4, „Voi care voiți să fiți neprihăniți prin Lege v-ați despărțit de Hristos.”

Efesenilor Pavel le scrie, „...ca să nu mai fim copii, plutind înapoi și încolo purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor prin mijloacele de amăgire.” (Efes. 4:14)

Pavel se vede obligat să scrie bisericii din Colose, „...Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce ca și cum ați trăi încă în lume vă supuneți la porunci ca acestea: Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru.” (Coloseni. 2:20,21)

Este clar că cineva acolo încerca să introducă ceremonii și datini omenești în învățătura curată a Evangheliei.

În biserica din Tesalonic se răspândise „neghina” sub forma unei idei false care pretindea că Domnul venise a doua oară și începuse împărăția lui Dumnezeu.

Aici Pavel profetește că în biserica creștină se va ridica de-a lungul timpului un puternic sistem de amăgire, ai cărui muguri au apărut chiar din zilele Apostolului. Să luăm aminte: „...căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel care o oprește să fie luat din drumul ei.” (2 Tesaloniceni. 2:7)

Lui Timotei, Pavel Apostolul îi scrie cum unii creștini opreau căsătoria. (O regulă de mai târziu a Bisericii Catolice). (1 Timotei 4:3)

La fel în capitolul 6:3-5 scrie: „Dacă învață cineva pe oameni o învățătură deosebită și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie este plin de mândrie...”

În 2 Timotei capitolul 4:14 este amintit Alexandru căldărarul. Timotei este avertizat să se ferească de el, pentru că „... este cu totul împotriva cuvintelor noastre...” versetul 15.

Cu puțin timp înainte de arestarea sa, Pavel a spus:

„...Știu bine că după plecarea mea se vor vâri între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase ca să atragă pe ucenici după ei.” (Fapte 20:29)

Celălalt mare Apostol, Petru, în a doua Epistolă avertizează, „...În norod s-au ridicat proroci mincinoși după cum și între voi vor fi învățători mincinoși. (2 Petru 2:1) Apostolul Ioan și Iuda avertizează că se vor strecura erezii în învățătura creștină. Dar poate Cartea Apocalipsa oferă o vedere și mai largă a acestor rătăcirii de-a lungul celor șapte perioade ale bisericii creștine, din perioada primară Efes până la ultima, Laodicia.

Neghina rătăcirilor semănată de Satan a produs rod bogat de necredință. Doctrina iadului cu chinul veșnic, a sufletului care nu poate muri, a idolatrizării sfinților, a Liturghiei care omoară pe Cristos de câte ori vrea preotul, a unui Dumnezeu tripersonal și altele. Marea biserică a Evului Mediu a fost o biserică coruptă până în măduva oaselor. Învățăturile ei rătăcite au îmbătat și mai îmbată și astăzi lumea.

Dar acum a venit vremea socotelilor. A venit „secerișul” unde „grâul” este salvat, iar neghina va fi arsă în „foc”.

Domnul explică această pildă ucenicilor în linii mari. El explică cine este Semănătorul, cine este vrășmașul, pe cine reprezintă „grâul” și „neghina”, spune că evenimentele cu care se va sfârși această lume rea sunt numite „seceriș”, dar aparent lasă neexplicat cine sunt îngerii trimiși, ce reprezintă cuptorul aprins și scrâșnirea dinților.

Sușținătorii teoriei iadului spun că cuptorul aprins este iadul, unde Domnul va arunca pe cei care nu fac parte din Biserică, adică pe restul lumii.

Pilda aceasta ilustrează scopul lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa, de a o alege dintre toate popoarele conform cu ceea ce spune Cuvântul inspirat în Fapte 15:14, „... ca Să-și aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte numele.” Acesta a fost scopul principal pentru care a fost răspândită Evanghelia în toată lumea.

Al doilea scop a fost acela de mărturie. Adică de a încredința pe oameni că vine o zi de judecată (Fapte 17:30-31). Nu toată lumea este chemată a fi Biserica Domnului, dar toată lumea este îndemnată să se pocăiască. Numărul Bisericii este hotărât dinainte ca să fie format din 144 000 de membri.

Pilda ne mai ilustrează că deși Satan a încercat să oprească dezvoltarea Bisericii (a „grâului”, înăbușindu-l cu „neghină”) în ciuda aparenței reușite a lui, totuși Dumnezeu este stăpân pe situație și „Mica Turmă” va fi glorificată. Mulțimea de creștini numai cu numele nu vor fi glorificați. Ei vor fi foarte dezamăgiți. Cuptorul din pildă, unde se spune că vor fi aruncați reprezintă țările creștine care vor trece prin foarte mari necazuri.

„Cuptorul” și „focul” din pildă nu sunt reale (cum de altfel nici „grâul” și „neghina”).

„Cuptorul” și „focul” reprezintă necazul cel mare care va veni peste popoarele creștine, în nici un înțeles al cuvântului nu reprezintă chinul veșnic.

Pilda ne mai spune că degeaba a semănat Satana „neghina” rătăcirilor. Dumnezeu este mai înțelept și mai puternic și-l va zdrobi pe Satana sub picioarele Bisericii. Romani 16:20.

„Îngerii” din pildă sunt tot membrii Bisericii angajați în răspândirea adevărurilor Evangheliei, în special acelea care se referă la a doua prezență a Domnului, care deși de față, nu este văzut de lume pentru că este o ființă spirituală. Dacă El S-ar arăta lumii, cum s-a arătat lui Pavel pe drumul Damascului, urmările ar fi aceleași: pierderea vederii. „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.” (Luca 17:20)

PILDA GRĂUNTELUI DE MUȘTAR (MATEI 13:31-32)

Pilda aceasta și cea următoare a aluatului, este rostită de Domnul înainte de a explica „Pilda neghinei” pe care tocmai o rostise.

Pilda grăuntelui de muștar explică aceeași istorie a creștinismului ca și „Pilda neghinei”. Ea se ocupă în mod unilateral de creștinismul fals, de creștinii numai cu numele.

Pilda profește ceea ce istoria de mai târziu a confirmat:

Creștinizarea imperiului Roman, cel mai mare imperiu din câte a cunoscut lumea vreodată și care a supraviețuit sub diferite forme până la începutul secolului al XX-lea. Un imperiu atât de vast creștinizat se aseamănă cu un mare copac.

Începutul răspândirii Evangheliei a fost mic și neînsemnat, ca un mic grăunte de muștar. A fost planul lui Dumnezeu ca Evanghelia să fie vestită în toată lumea și Apostolul Pavel a fost desemnat ca un vas ales să o ducă până în capitala imperiului, până la Roma. Dar Satan a reușit să corupă credința multora, astfel că acest imperiu păgân a fost și mai păgân după creștinizarea lui de către împăratul Constantin în secolul al IV-lea, deși pe firma lui scria „Sfântul Imperiu Roman.” Ramurile lui în care se adăposteau păsările cerului, reprezintă și astăzi diferitele secte ale creștinătății (ale copacului) în care se odihnesc diferite învățături demonice, pentru că Satan și demonii sunt „păsările” din pildă. Ei au răspândit „neghina” rătăcirilor, dezonorând numele scump al lui Dumnezeu prin învățăturile lor murdare, care dănuiesc și astăzi în creștinătate. Babilonul, descris în Apocalipsa 18, este „copacul cel mare” și în același timp este și cetatea cea mare. Este creștinismul de paradă, îngâmfat și arogant, și a ajuns o închisoare a oricărei „păsări” necurate și urâte. (Apocalipsa 18:2) Aceste „păsări” pe lângă erorile tradiționale, atacă mințile creștinilor în timpurile moderne cu spiritismul, și cu practica religiilor orientale păgâne.

Învățăturile despre chinul veșnic și toate celelalte, legate de acestea care nu sunt din Biblie, sunt fără îndoială de la Satan și de la demoni.

PILDA ALUATULUI (MATEI 13:33)

În această pildă este ilustrat adevărul evanghelic prin cele trei măsuri de făină albă de grâu. În Vechiul Testament să făceau pâini (turte) din făină albă de grâu care erau puse în două grămezi, a câte șase pâini pe masa din cortul întâlnirii și reprezintă cuvântul Scripturii cu care se hrănesc spiritual creștinii. Aceste pâini trebuia în mod hotărât să nu fie dospite, ceea ce reprezintă cuvântul lui Dumnezeu, neacrit cu aluatul învățăturilor false.

Paștele evreilor trebuiau mâncate tot cu pâine nedospită. La fel la cina de amintire, Domnul a folosit aceeași pâine care îl reprezintă pe El și mai târziu și Biserica este părtaşă la (adică face parte din) aceeași pâine care va da lumii viață. (1 Corinteni. 10:17)

Aluatul reprezintă aici ceea ce este scris în Evanghelia după Matei 16:12, „ ...Atunci au înțeles ei că nu le zisese să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și saducheilor.”

1 Corinteni 5:7 „ ...Măturați aluatul cel vechi ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți fără aluat...”

Revenind la pilda pe care o examinăm, observăm o femeie care a luat aluat și l-a pus în trei măsuri de făină până când a dospit toată plămădeala.

Cele trei măsuri de făină reprezintă învățăturile curate ale lui Isus, ale Apostolilor și ale profetilor.

Reprezintă cele trei mari principii ale învățăturii creștine: CREDINȚA — SPERANȚA — IUBIREA .1 Corinteni 13:13.

Dacă pe vremea Apostolilor erau numai câțiva „lupi”, după câteva sute de ani ei au ajuns o „haită” și au „sfâșiat” pe multe din „oile” Domnului. Pe măsură ce timpul trecea, creștinii s-au împărțit în două clase, în conducători și în conduși. Acești conducători numiți NICOLAIȚI (NIKE---LAOS; NIKE = CONDUCĂTOR (GREACĂ), LAOS = POPOR; NIKOLAIȚI = CONDUCĂTORI PESTE POPOR), (Apocalipsa. 2:6). Aceștia au apărut încă în timpul Bisericii din vremea Apostolilor (perioada Efes),(Apocalipsa 2:6) contrar cu ceea ce a învățat Isus, „Între voi să nu fie nici unul mai mare.”

După căderea Imperiului Roman de apus în anul 476 D.Cr., în mâinile barbarilor, pe tronul rămas gol la Roma este instalat în anul 539 episcopul creștin din Roma, la rang de papă. De aici încolo Imperiul Roman este condus de papi 1260 de ani până în anul 1799 când NAPOLEON BONAPARTE a pus capăt Domniei Papale.

În tot acest timp Adevărul lui Dumnezeu a fost călcat în picioare. S-a ajuns până acolo că Adevărul sacru, piatra de fundament a învățaturii mântuitoare, Jertfa lui Cristos, a fost pângărit cu minciuna monumentală a Liturghiei. Deși Scripturile spun clar că Cristos numai o dată a murit, prin Liturghie a fost omorât de milioane de ori.

În cartea Apocalipsei, care este o istorie scrisă în simboluri, observăm două Biserici reprezentate prin două femei, o biserică adevărată arătată în capitolul 12:1, învăluită în soarele evanghelic cu o cunună cu 12 stele, reprezentând învățăturile celor 12 Apostoli și Legea lui Moise care o susținea, reprezentată de luna de sub picioare.

Aceasta a fost de-a lungul Evului Mediu și aceasta este și astăzi, aprobată de Dumnezeu, dar hulită de oameni, pentru că o vedem trăind în pustiul societății omenești (versetul 6).

O altă Biserică care domnește ca o regină este arătată în Apocalipsa 2:20 și este numită Izabela. Este numită așa pentru asemănarea în caracter cu nelegiuita regină a Israelului antic de pe vremea lui Ilie prorocul. Regina aceea a omorât pe prorocii Domnului și a dus pe poporul lui Israel într-o neagră idolatrie.

Dar să revenim la cartea Apolapsei, capitolul 2:20 și să vedem ce găsim acolo: „...Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii mei. Să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.”

Izabela este biserica lumească. Ea este numită „adulteră” pentru că nu a rămas credincioasă lui Cristos, ci trăiește în legături de „concubinaj” cu statul. Ea mănâncă din lucrurile jertfite idolilor pentru că a adoptat idolatria în Biserică sub o formă mascată. Este *femeia* călărind pe fiară, fiara a patra Imperiul Roman.-- Apocalipsa 17--Daniel 7:7.

Ea este „femeia” din pildă care a introdus „aluatul” erorilor în cele trei principii ale învățaturii creștine și astfel:

- credința a fost denaturată. R2635:4
- speranța a fost schimbată într-o altă speranță falsă.
- iubirea, spiritul Domnului a fost schimbată într-o iubire egoistă, după plăceri carnale și onoruri pământești.

De fapt, Izabela aceasta din Apocalipsa este clerul sau ceata preoților și predicatorilor care învață greșit poporul. Poporul învățat greșit crede că ei și conducătorii spirituali sunt „grâul” Domnului, dar de fapt sunt „neghina”.

PILDA COMORII ASCUNSE ȘI A MĂRGĂRITARULUI (MATEI 13:44-46) R 5047:6

Pilda comorii și a mărgăritarului ilustrează două lucruri:

În primul rând îl ilustrează pe Domnul Isus care a vândut tot ce a avut ca să cumpere „comoara”. „Comoara” este de două feluri: „Comoara” principală care este Biserica și „comoara” cealaltă care este lumea restaurată. (D 422)

A doua parte a pildei care se referă la un negustor care caută mărgăritare frumoase, se referă la acei pe care Domnul îi cheamă să moștenească Împărăția.

„Urmașii Domnului trebuie să se gândească că nici un sacrificiu nu este prea mare pentru a atinge această binecuvântare. Împărăția nu poate fi atinsă cu nici un preț mai mic decât renunțarea la toate speranțele și scopurile pământești.

Pentru a câștiga această „comoară” prețul este mic, dar este tot ceea ce avem fiecare de dat — timpul nostru, voința noastră, proprietatea noastră.

Orice alte „mărgăritare” — de a fi un om de mare valoare al societății omenești este mic în comparație cu acest Mărgăritar.

Fie că un om este bogat sau sărac, învățat sau neînvațat, influent în societate sau nu, costul acestui Mărgăritar al Împărăției va fi tot ceea ce are el.

Dacă urmărind Împărăția, unele din planurile noastre pământești sunt împiedicate, cu atât mai bine.

Stăpânul a spus că aceasta ne va costa tot ce este al nostru.

Numărul celor care vor obține acest „Mărgăritar” este limitat la numai 144 000 și acum, în ceasul al 11-lea, acest număr este aproape complet.

PILDA NĂVODULUI (MATEI 13:47-50)

Pilda năvodului explică aceleași întâmplări care aveau să se desfășoare după cum explică „Pilda neghinei”. Este o pildă profetică pentru că Domnul Isus profetea pe scurt tot ce avea să se întâmple în lumea în care urma să fie răspândită Evanghelia.

Năvodul este o plasă pe care o aruncă pescarii într-o apă, de obicei în mare, cu scopul de a prinde pești, dar pe lângă aceștia uneori prinde și alte animale marine.

În cele din urmă năvodul este tras pe vasul de pescuit și are loc sortarea peștilor.

Domnul folosește această ocupație a pescarilor ca un exemplu ilustrativ al felului cum alege Dumnezeu din această lume Biserica Sa, care în această pildă sunt reprezentați prin „peștii” de soi bun. Evident că atunci nu erau vapoare de pescuit, astfel că toată lucrarea se făcea manual, după cum de altfel și astăzi se mai practică pescuitul manual mai ales de către pescarii săraci.

Domnul a chemat pe ucenici ca să-i învețe a fi „pescari” de oameni.

„Grâul” din „Pilda neghinei” este tot una cu „peștii” de soi bun, prinși în „năvod”.

Pilda spune că „năvodul” nu a prins numai „pești” buni, ceea ce denotă că creștinătatea nu cuprinde în interiorul ei (în „năvod”, pentru că creștinătatea în întregul ei este „năvodul”) numai creștinii adevărați. Ea cuprinde în același timp creștini pe jumătate înșelați și o mulțime de fățarnici. (C485)

Pilda cu năvodul ilustrează într-un chip minunat cum s-au bucurat de favoarea lui Dumnezeu un oarecare timp, chiar creștinii numai cu numele. Aceasta este în perfect acord cu ceea ce afirmă și alte Scripturi, de exemplu Ieremia 51:7, „Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur.”

Cuvântul „Babilon” înseamnă amestecătură, confuzie.

Creștinătății în ansamblu sau „năvodului din pildă” i se potrivește numele de Babilon, pentru că cuprinde multe biserici care toate pretind a fi ale lui Cristos, dar care nu se prea împacă unele cu altele.

Pilda cu năvodul vrea să ne învețe

ceea ce și profetul Ieremia declară în 51:7, că un anumit timp (1845 de ani), Dumnezeu a recunoscut pe toți creștinii ca poporul Său, deși nu toți ar fi meritat această favoare.

Biblia ne arată că în această lucrare istoria se repetă.

Pe scurt, evreii care erau și ei un popor al lui Dumnezeu, cu buni și cu răi, s-au bucurat tot de 1845 de ani de favoare (DE LA MOARTEA PATRIARHULUI IACOB PÂNĂ LA MOARTEA DOMNULUI ÎN ANUL 33 D.Cr.)

Numai cei care au înțeles că Isus este Mesia și că El era prezent acolo între evrei, au fost poporul Domnului. Restul poporului nu a fost „grâu”, ci „pleavă”. Matei 3:12.

În același fel s-a procedat și cu creștinii prinși în „năvodul” Veacului Evanghelic după trecerea celor 1845 de ani, de la moartea Domnului, din anul 33 până la 1878.

Numai acei creștini care cred că Isus a murit pentru ca toți morții să învieze, pentru că „... prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toți...” Evrei 2:9---1 Timotei. 2:6.; acei creștini care au abandonat teoria falsă precum că sufletul nu moare, și se odihnește în Rai dacă este bun sau se chinuiește în Iad dacă este rău, care au renunțat la învățătura falsă că trebuie din nou jertfit Cristos, care au renunțat la învățătura nescripturală că Dumnezeu este format din trei persoane, care au renunțat a se închina la idoli, aceia care cred că Mesia, S-a întors a doua oară sunt socotiți „grâu” sau „pești” de soi bun, la timpul acesta al secerișului. Trebuie amintit aici că în vremurile întunecate ale Evului Mediu când Biblia a fost interzisă pentru popor, din cauza obscurantismului și misticismului, chiar sfinții Domnului au crezut unele neadevăruri. Dar Dumnezeu a curățit Sfântul Locaș--Daniel 8:13--14.

Favoarea prelungită pentru evrei, de la moartea Domnului în primăvara anului când Apostolii, la Rusalii, au aruncat „năvodul” și până în anul 36 la convertirea primului păgân, Corneliu, nu a fost o favoare națională, ci una individuală după cum vom vedea într-o altă pildă.

Cei 1845 de ani de favoare pentru creștini în forma lor amestecată cum este ilustrată în „Pilda cu năvodul” nu sunt luați la întâmplare, ci aceasta ilustrează ceea ce atât istoria Evului Mediu, cât și istoria modernă, dovedește: blestemul rostit de Domnul Isus cu 5 zile înainte de moartea Sa, cum că Israelul va fi pustiit și abia după 1845 de ani, în luna mai a anului 1878, la Congresul de la Berlin, se discuta revenirea evreilor în Palestina.

Acest an este în același timp martorul înființării primei așezări evreiești în Valea AKOR, așezare numită PETATIKVAH (ușa speranței). Exact după cum a profetizat profetul Osea în capitolul 2:14, 15.

Deci ceea ce pentru creștini în ansamblu -ca *năvod*-era un timp de favoare, cei 1845 de ani, pentru evrei a fost un timp de blestem pentru că L-au răstignit pe Domnul Isus. Blestemul s-a ridicat de peste evrei în anul 1878. iar după 70 de ani statul lor, *smochinul, a înverzit*- vezi Luca 21:29-Matei 24:32.

„Năvodul” tras la mal corespunde cu încetarea chemării.

Anul 1881 este anul când a încetat favoarea colectivă pentru cei prinși în „năvod”. Adică aici încetă favoarea lui Dumnezeu peste orice fel de creștini, *buni și răi*, după cum zice pilda. Favorează aceasta de a fi acceptați de Dumnezeu se răsfânge de la acest an încoace numai pentru acei creștini care au luat act de corupția și confuzia care domnea în acel „năvod” și l-au părăsit atunci și-l mai părăsesc și astăzi. Ei nu au părăsit și nu părăsesc astăzi „năvodul”, Babilonul, singuri, ci sunt ajutați de Domnul care trimite „pescari”. Cine sunt aceștia? Aceștia sunt tot acei servitori care sunt arătați în „Pilda Neghinei” a fi „ÎNGERII.”

Sunt credincioșii Domnului care arată fraților lor adevărul Scripturilor; credincioși care și ei au fost în „NĂVOD”, dar care au ieșit mai devreme din el.

Chemarea Domnului, „Ieșiți din Babilon!”, a început să se împlinească în anul 1878. Anul acesta este un an de declin, un an de amenințare pentru Babilon (MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN), iar pentru adevărata Biserică a lui Dumnezeu, cât și peste Ierusalimul evreiesc un an de „mângâiere.” Anul 1878 este anul învierii celor morți în Cristos și în același timp este anul reînvierii naționale a poporului evreu, care după cum s-a spus, a stat 1845 de ani sub blestem. Despre aceste lucruri, vom vorbi mai pe larg în explicarea „Pildei cu bogatul și săracul Lazăr”.

„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul nostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; (Isaia 40:1) căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui.”

Readunarea evreilor în Eretz Israel este descrisă de profeții Bibliei; amintim aici Ieremia 16:14--18---Ezekiel 37:1--14 ---Isaia 40:1-2

PILDA CU OAIĂ RĂTĂCITĂ (MATEI 18:12-13/ LUCA 15:4-7) R 2706

Pilda cu oaia rătăcită explică pe scurt ceea ce Sfânta Scriptură cuprinde în mesajul ei, Planul lui Dumnezeu de mântuire a omului („oaia rătăcită”).

Cele nouăzeci și nouă care nu s-au rătăcit reprezintă creaturile cerești sfinte care nu au păcătuit.

A presupune că cele 99 reprezintă pe oamenii sfinți și cea pierdută, vameșii și păcătoșii, este o greșală, pentru că pe Pământ nu este cu adevărat drept nici unul măcar.

Tuturor li s-au „strepezit dinții” din cauza păcatului strămoșesc (Ezechiel 18:2) și „...toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită.” Isaia 64:6.

PILDA ROBULUI NEMILOSTIV (MATEI 18:21-35) (R 2294, 2665, 3801, 4650)

În această pildă, Domnul Isus scoate în evidență un mare har al lui Dumnezeu — Iertarea.

Iertarea de care noi am avut și avem parte înaintea lui Dumnezeu, trebuie ca după dreptate să o manifestăm și noi față de cei care ne greșesc. Cu alte cuvinte, nu este echitabil să nu iertăm în timp ce noi așteptăm la rândul nostru iertare.

Pilda cuprinde în sine modul de a rezolva unele nedreptăți care se potri vea între urmașii Săi. Domnul ne învață că atunci când în mod regretabil se întâmplă acestea, nu este înțelept să se apeleze la instanțele lumesti pentru a căuta dreptate.

Cuvântul inspirat spune prin Apostolul Pavel următoarele:

„...Deci când aveți neînțelegeri pentru lucrurile vieții acesteia voi puneți judecători pe aceia pe care Biserica nu-i bagă în seamă?” 1 Corinteni 6:4-7.

Evanghelia după Matei, capitolul 18:15-20, explică modul de aplanare a divergențelor și nu vom stăruii mult asupra acestui lucru.

Pilda de care ne ocupăm este spusă de Domnul Isus după cele rostite în versetele 15-20.

La întrebarea lui Petru dacă este suficient a ierta de șapte ori Domnul răspunde: „...Eu nu zic ție până la șapte ori, ci până de șaptezeci ori șapte...” Aceasta ar fi de patru sute nouăzeci de ori.

Întrebarea care cere un răspuns clar este aceasta: Ce a vrut Domnul Isus să ne învețe? Să iertăm cel mult de 490 de ori, iar dacă cineva ne-ar greși de 491 de ori nu am fi obligați să iertăm? Răspunsul este altul, răspuns pe care ni-l dă profetul Isaia 55:7, „...Dumnezeul nostru care nu obosește iertând...” Este adevărat că acest verset exprimă iertarea lui Dumnezeu, dar dacă cineva este un copil al lui Dumnezeu trebuie să învețe să nu obosească iertând. Deci a ierta de 70 x 7 nu exprimă o iertare limitată, ci una nelimitată.

Probabil că cele 70 de săptămâni acordate ca favoare din partea lui Dumnezeu poporului evreu (vezi Daniel 9:24) sprijină această afirmație a Domnului Isus.

Acolo ni se desfășoară o istorie de 490 de ani din viața națională a poporului evreu. O istorie de milă și iertare de la sfârșitul robiei de 70 de ani, din anul 454 î.Cr. până în anul 36 d.Cr., când aparent iertarea lui Dumnezeu a ajuns la limită, alungând pe acest popor din favoarea Sa și făcând ca „SMOCHINUL” (Luca 13:6) să se usuce.

Am spus, aparent iertarea a avut o limită, și se pare că Dumnezeu S-a obosit iertând acest popor.

Dar nu a fost așa. Pentru a rămânea în picioare Cuvântul lui Dumnezeu, cum că El nu „obosește iertând,” vom observa astăzi „SMOCHINUL” înverzit din nou, dar care încă nu aduce roade până nu se vor îndeplini versetele din Romani 11:25-28; Ieremia 31:31-34; Cântarea Cântărilor 2:11:13 și altele.

Pilda spune mai departe: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala și i-au adus pe unul care îi datora zece mii de galbeni.”

„Împărăția cerurilor” din pildă reprezintă Biserica lui Dumnezeu în forma ei de pregătire în viața aceasta și nu după învierea în glorie. Această parabolă nu se referă la afacerile lui Dumnezeu cu lumea păcătoșilor. Lumea, ca păcătoși, nu sunt robii lui Dumnezeu.

Toți robii aceștia sunt datori cu o mare datorie față de Dumnezeu — acest lucru poate fi înțeles în două moduri:

- fie datoria pe care o are întreaga familie umană — pedeapsa cu moartea,
- fie obligațiile Legământului de Jertfă. Psalmii. 50:4

Dar acești robi mai sunt datori nu numai față de Dumnezeu — echivalentul a zece mii de galbeni (probabil 20 de milioane de dolari), ci mai sunt datori și unii față de alții, dar cu o datorie foarte mică, exprimată printr-o sută de lei. O sumă fără însemnătate, în comparație cu aceea pe care ei o datorează lui Dumnezeu.

Pilda învață ceea ce mulți creștini știu, dar puțini se supun poruncii: Dacă nu iertați celor care vă greșesc, nici Dumnezeu nu vă va ierta.

Dacă noi îi tratăm pe frați numai după dreptate și Dumnezeu ne va trata numai după dreptate. Mila nu poate să mai intervină și va trebui să plătim.

După cum ne amintim și apreciem slăbiciunea noastră și petele noastre rușinoase ne vor face compătimitori cu frații și cu toată omenirea, altfel vom fi dați pe mâna „chinuitorilor” până vom plăti toată datoria.

Acești chinuitori ar putea fi: dificultăți, pierderi financiare, slăbiciuni fizice sau multe altele.

Necazul și suferința din viața prezentă este suficientă să ne facă compătimitori cu cei slabi și care greșesc. Toată datoria ar putea reprezenta datoria originală a familiei umane din care Domnul ne-a răscumpărat pe toți. Prin urmare, pedeapsa servitorului nemilos ar putea însemna Moartea a Doua — sau dacă datoria reprezintă obligațiile Legământului de Jertfă a Noii Creaturi, el va fi dat pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii.

Gândirea se pare a fi că acei care devin poporul Domnului, părtași Spiritului Sfânt, spiritul iubirii va fi în proporția în care ei vor fi plini cu acest spirit și conduși de acest spirit, să fie generoși, mărinimoși, iubind atât de mult încât nu numai că vor dori, ci vor fi bucuroși să ierte un frate care se căiește; bucuroși să fie primii care să întindă ramura de măslin și să se întoarcă la împăcare și armonie cât de calm se poate.

Din inimi pline de mândrie, invidie, răutate și alte elemente ale spiritului egoismului și păcatului și numai acoperit cu o haină a bunătății și generozității, va fi imposibil să se afunde foarte mult în spiritul iertării, fără să fie scufundat într-o oarecare amărăciune și ură; cu acest amestec iertarea nu poate fi dată gratuit de o inimă neregenerată. Dar cu o inimă golită de răutate, de ură, de invidie și plină de bunătate frățească, blândețe, răbdare, gingășie, stăpânire de sine, iubire, putem să ne cufundăm în paharul iertării, de fiecare ocazie și ori de câte ori ea poate fi aplicată și va fi fără vreun amestec de rău, amărăciune, sarcasm, etc., ci pură și generoasă, iertare iubitoare.

Trebuie să ne amintim totuși că acest Spirit Sfânt pe care îl avem în vase de lut, nu a abundat la început, ci a fost numai o haină de suprafață la început. Gradual, după cum Spiritul Sfânt a crescut în inimile noastre și a

abundat, el a înlocuit spiritul rău; prin urmare cei care sunt în stare în inima lor să se cufunde în paharul iertării în mod repetat și fără vreun amestec al răului, astfel dau dovada că ei au fost cu Isus și au învățat de la El și că au băut din spiritul Său și că s-au curățat de aluatul vechi al răutății și că sunt sfințiți prin adevăr, fiind corespunzători pentru moștenirea sfinților în lumină. Trebuie să ne amintim că această creștere în har, deși a avut un timp valoros al începutului, în votul nostru de consacrare, este cu toate acestea o lucrare graduală, cerând perseverență răbdătoare în facerea binelui, cerând ca natura veche cu dispoziția sa rea să fie mortificată continuu — potolită — încât mințile noastre să fie sub influența transformatoare a spiritului adevărului în care trebuie să creștem gradual.

PILDA LUCRĂTORILOR VIEI (MATEI 20:1-!6) (R5473)

În această pildă Domnul descrie figurativ activitatea ucenicilor Săi credincioși, de la începutul Veacului Evanghelic (dis-de-diminează) și până la sfârșitul ei, ceasul al douăsprezecelea din ziua de muncă evreiască de atunci.

Evreii nu împărțeau timpul unei zile în așa fel cum îl împărțim noi astăzi; noaptea o împărțeau în patru străji, iar ziua în douăsprezece ore. Prima oră a zilei era ceea ce noi numim ora șase dimineța, iar ora douăsprezece din zi corespundea cu ora 18 (șase seara) la timpul nostru.

Pilda spune că gospodarul a angajat lucrători în vie pe tot parcursul zilei, și că ultimii angajați au fost pe la ceasul al 11-lea (ora cinci după masă), când nu mai era decât o oră de lucru în vie.

Dar partea cea mai interesantă a pildei este aceea că gospodarul a dat aceeași plată (ceea ce i-a nemulțumit pe cei care au lucrat toată ziua) și celor care au lucrat doar un ceas — de la ceasul al 11-lea până la cel de- al 12-lea.

Se spune că pilda aceasta este greu de explicat în toate amănuntele ei.

Ceea ce se știe foarte clar este că Domnul este gospodarul, via este Biserica lui Dumnezeu (Împărăția Cerurilor) și nu se poate aplica în timpul profețiilor, deși există unele asemănări ale timpului iudaic în Vechiul Testament și timpul evanghelic al Noului Testament.

Se pare că atât plata lucrătorilor cât și clasa murmurătorilor din pildă sunt reprezentări care se aplică în viața prezentă, iar nu la învierea Bisericii, pentru că membrii înviați ai „Împărăției Cerurilor” vor fi expresia supremă a iubirii într-un corp ceresc. Murmurătorii sunt cei care nu au ajuns ținta iubirii.

Plata de la sfârșitul zilei ar putea fi anumite bucurii pe care le au lucrătorii angajați dincoace de vâl.

Murmurătorii ar putea fi unii care sunt demult în serviciul Evangheliei și ei ar putea fi invidioși pe unii veniți de curând.

Oricine va fi înclinat să murmure împotriva Dătătorului darurilor bune nu va fi socotit vrednic de o parte în Împărăție.

Toți cei care sunt servitori trebuie să se roage Stăpânului să trimită alți lucrători în via Sa. Ei nu trebuie să fie invidioși pe cei care ar putea veni.

Toți aceștia care simpatizează cu scopul divin vor servi cu frică Domnului, adevărului și fraților. Și astfel din când în când vor fi trimiși speciali în „vie” și vor fi folosiți special de Domnul pentru a ajuta pe poporul Său consacrat în diferite feluri.

Și după cum cunoștința mai mare a adevărului prezent vine ca o răsplată, să nu fim surprinși dacă aceasta va fi la fel distribuită și aceluia care au venit recent ca și aceluia care sunt demult timp în serviciul Stăpânului.

Mai degrabă să ne bucurăm în căile Domnului. Fie ca inimile noastre să nu fie supărate din cauza milei față de aceia care au intrat în serviciu, chiar în ceasul al 11-lea. Ei nu sunt frați? Sub termenii regulii de aur nu ar trebui ca noi să le dorim să aibă aceleași binecuvântări de care ne bucurăm? Orice răceală din partea aceluia care sunt demult în serviciul Domnului, orice resentiment din partea aceluia care trebuie să arate mai mult interes în lucrarea Domnului acum, sunt evident greșite.

PILDA CELOR DOI FII (MATEI 21:28-32)

Pilda celor doi fii este spusă de Domnul în împrejurarea când preoții cei mai de seamă și bătrânii poporului au venit la Isus în templu, unde El învăța poporul și i-au pus următoarea întrebare: „...Cu ce putere faci lucrurile acestea și cine ți-a dat puterea aceasta?...” (versetul 23).

Domnul le-a promis că le va da răspunsul după ce ei vor răspunde mai întâi la întrebarea: „Botezul lui Ioan de unde venea? Din cer sau de la oameni?...” (versetul 25). La răspunsul lor viclean cum că: „nu știm”, Domnul nu le-a răspuns la întrebare. După aceea le-a spus pilda aceasta.

Unul dintre fii a promis că va lucra în vie și acesta reprezintă chiar pe aceia cu care Domnul stătea de vorbă.

Fiului care nu a vrut să meargă, dar mai pe urmă i-a părut rău și s-a dus, reprezintă cealaltă clasă a poporului, clasa mai degradată (vameșii și curvele), care și-au recunoscut păcatele acceptând botezul lui Ioan. Botezul lui Ioan era necesar pentru evreii din acel timp, pentru că era într-un fel un pas înainte spre a fi primiți de Isus. Era, dacă putem să acceptăm, un transfer al lor de la Moise la Cristos.

Era o recunoaștere a faptului că nu au respectat legea dată lor la Muntele Sinai. Mulți dintre aceștia au văzut în Isus pe Salvatorul trimis de Dumnezeu, care putea să le dea viața veșnică. Ei au fost mai întâi botezați de Ioan pentru a fi iertați de încălcarea legii. Ioan Botezătorul a fost unul care a netezit calea Domnului. Portarul din pildă este Legământul lui Israel.

Dacă au primit pe Cristos erau dezlegați de acel legământ.

PILDA VIERILOR (MATEI 21:33-46)

Această pildă descrie starea de decădere a poporului evreu și indirect se adresează creștinismului în ansamblu, care a decăzut în aceeași stare; de altfel cele două perioade de timp fiind perioade de grație divină sunt egale.

1845 de ani pentru evrei, de la moartea lui Iacob, ultimul patriarh, la moartea Domnului Isus în anul 33 d.Cr. și 1845 de la moartea Domnului până în anul 1878 D.Cr. pentru creștinii care se găseau în „năvod” (vezi Matei 13:47).

Podgoria reprezintă forma de organizare statală evreiască și via reprezintă poporul, în special cei care aveau influență și putere — conducătorii.

Gardul reprezintă legea divină, profețiile, supravegherea și paza specială cu specificația că atâta vreme cât Israel va fi credincios și loial lui Dumnezeu el va fi complet protejat împotriva dușmanilor săi.

A săpat un teasc care reprezintă diferitele avantaje conferite lui Israel care ar fi: închinarea și jertfele din templu, conducerea lui Iehova și învățăturile profeților.

Teasca presă strugurii care dădeau mustul, vinul dulce, ceea ce reprezintă toată educația dată lui Israel pentru ca acesta să producă sentimente de cucernicie și evlavie, precum și iubire, milă, compasiune unii față de alții.

Turnul reprezintă pe profeți; aici se face referință la turnul de strajă, destinat pentru a semnaliza apropierea invadatorilor. Într-adevăr profeții au fost acei străjeri care dirijați de Duhul Sfânt atrăgeau atenția regilor, preoților și poporului asupra pericolelor care puteau să apară asupra națiunii atunci când aceasta se abătea de la lege.

În cel mai înalt înțeles turnul reprezintă pe Iehova, vierii reprezintă pe cărturari și pe farisei care stăteau pe scaunul lui Moise, (Matei 23:2,3) a căror datorie a fost să aibă grijă de vie și de rodul ei și să dea socoteală, să instruiască și să conducă poporul pe calea Domnului.

Pilda spune că stăpânul vici a plecat în altă țară după ce a încredințat via acestor vierii; aceasta implică faptul că acest aranjament urma să dureze mult timp. De fapt acesta a fost timpul de la ieșirea din Egipt până la timpul venirii lui Mesia, aproape 19 secole.

Această pildă este în legătură cu Isaia 5 unde în versetul 7, „El se aștepta la judecată și când colo sânge vărsat. Se aștepta la dreptate și când colo strigăte de apăsare.”

Servitorii trimiși de stăpân au fost profeții din vechime trimiși la Israel și trebuia să primească cel mai bun tratament, dar în schimb au fost tratați ca impostori de către conducătorii lui Israel. Unii dintre ei au fost omorâți cu pietre, alții bătuți, unii uciși, alții tăiați în două cu ferăstrăul. Alții au călătorit îmbrăcați în piei de capră sau de oaie, au locuit în peșteri și crăpăturile pământului.

Ei nu au fost tratați ca reprezentanți ai Stăpânului vici. (Evrei 11:36-38)

În final Stăpânul a trimis pe fiul Său, spunând, „Ei vor respecta pe fiul Meu.” Dar aceeași vieri, nu neapărat aceleași persoane, dar aceeași clasă, religioșii din vremea Domnului s-au sfătuit să-L ucidă și să pună stăpânire pe moștenirea lui Dumnezeu, acționând de parcă ei erau proprietarii adevărați și nu numai servitorii proprietarului.

Când Domnul Isus a ajuns cu explicația că Proprietarul a trimis pe fiul său la acești vieri pe care ei l-au omorât, El a prezis astfel moartea Sa violentă.

Dumnezeu a pedepsit pe acei vieri și aceasta a fost un groaznic sfârșit. Distrugerea Templului în anul 70 d.Cr. și deportarea din 135 d.Cr. a evreilor în „diaspora.” Au fost spulberați ca pleava, după cum a profețit Ioan Botezătorul ultimul dintre profeți. (Matei 3:12)

Tatăl ceresc a dat via (promisiunile lui Dumnezeu) altor vieri, care au fost Isus, Apostolii și alți învățători ai Bisericii Evanghelice.

În această predică Domnul Isus face referire la Psalmul 118 pe care îl citează, „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie în capul unghiului. Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri. (versetul 42)

Versetul 43 spune, „...De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite.”

Versetul 44 — Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit. Israel s-a zdrobit de piatră, dar nu a fost spulberat; la fel și creștinătatea nominală va simți marea dezamăgire în cuptorul marilor necazuri care o așteaptă, dar nici ea nu va fi spulberată în sensul de a merge în Moartea a Doua.

A cădea peste piatră înseamnă un accident vindecabil.

A cădea piatra aceasta peste cineva înseamnă neândoielnic nimicirea definitivă. Aceasta este legată de profeția cu piatra care lovește chipul lui Nebucadnețar. Daniel 2:44.

„Zidarii” au fost elita religioasă, care credeau că zidesc mântuirea lumii convertind-o la legea Mozaică.

Mântuirea lumii este ca o construcție în formă de piramidă. Numai o astfel de construcție are o piatră în vârf numită piatra unghiulară. Această piatră unghiulară este Jertfa lui Isus. 1 Corinteni. 3:11 ; 1 Corinteni 2:2.

Piatra din vârf, deși aparent mică este de fapt temelie de care este lipit de jos în sus trunchiul piramidei. Asta înseamnă că de Jertfa lui Isus depusă în cer (Evrei 9:11, 12) atârână mântuirea celor de jos.

PILDA NUNȚII FIULUI DE ÎMPĂRAT (MATEI 22:1-14)

Parabolele lui Isus despre Împărăția Cerurilor se pare că se referă întotdeauna la Biserica luptătoare — faza supusă morții. Împăratul din această pildă este Însuși Tatăl ceresc Iehova, care alege Mireasă pentru fiul Său. Chemarea la această înaltă poziție este asemănată cu un „ospăț”.

Nu este „ospăț” propriu-zis al nunții, așa cum este arătat în Apocalipsa 19:7-9, ci este ospățul de dinaintea nunții. Cei care sunt invitați de a fi Mireasa lui Isus, sunt invitați încă din această viață să mănânce și să bea din pâinea și apa vieții. Pâinea este Isus și apa de asemenea. Ioan 6:35.

Pilda spune că unii nu au acceptat acest ospăț, nu au acceptat invitația, iar dintre cei care au intrat în acest ospăț vor fi unii care vor fi aruncați afară pentru că au ofensat pe cel care i-a invitat după ce au intrat.

Ni se spune că sunt trei invitații; nu ar fi trebuit să fie trei dacă cei care au fost invitați primii nu ar fi refuzat această invitație. Versetul 3.

Prima invitație a fost adresată celor care ședea pe scaunul lui Moise (Matei 23:2) — Preoțimea evreiască spre deosebire de preoțimea cultelor creștine a fost instituită din porunca lui Dumnezeu la ieșirea din Egipt prin Moise. Aluzia Domnului la „scaunul lui Moise” trebuie înțeleasă astfel: cărturarii și fariseii erau la acea dată încă acceptați ca fiind recunoscuți de Dumnezeu, dacă nu ca persoane oneste cel puțin oficiul sau funcția de preot era recunoscută chiar și de Domnul Isus.

Această invitație a fost adresată chiar de către Isus înainte de moartea Sa, de la botezul în Iordan până la moartea Sa în anul 33 la jumătatea săptămânii de ani 29 d.Cr. — 36 d.Cr. Vezi Daniel 9:27.

Preoțimea a respins invitația și L-au omorât.

A doua invitație este lansată tot între evrei, dar după moartea Sa prin Apostoli la Rusalii, versetul 4, „...juncii și vitele cele îngrășate au fost tăiate.”

Această expresie nu o găsim la prima invitație pentru că Domnul Isus (Vițelul de Jertfă) nu fusese încă tăiat.

În Faptele Apostolilor începând cu capitoul 2 și 3 găsim istoria acestei de a doua chemări adresată poporului de rând.

Puțini au răspuns la această chemare, iar Apostolii au fost tratați la fel ca Domnul, deci în general respinși și chiar omorâți. Versetul 6.

Versetul 7 descrie distrugerea Ierusalimului în anul 70 de către TITUS, general roman, și necazurile care au venit peste restul poporului din cauza comportamentului lor față de Isus și urmașii Săi.

A treia invitație nu mai este adresată la modul special evreilor, ci păgânilor prin convertirea lui Corneliu în anul 36. De atunci invitația a devenit universală la fiecare popor. Evreii au putut de atunci înapoi să accepte această chemare, dar nu pe considerentul că ei sunt evrei și că sunt tratați de Dumnezeu în mod deosebit, ca mai înainte, ci ca oricare om de pe această planetă care are dreptul la această favoare.

Pilda trece oarecum peste istoria creștină repede fără să descrie în amănunt istoria a 18 veacuri de frământări și atinge doar începutul și sfârșitul. Mijlocul nu este menționat pentru că-L vedem pe Domnul în pildă prezent a doua oară și de la 1878 intrând în odaia de oaspeți pentru a face inspecția.

Versetul 11, „...Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții.” Pilda nu ne spune anul când a intrat, dar noi știm din Scripturi că prezența a doua a Domnului a fost observată la 1874 când s-au scurs 6000 de ani de la căderea lui Adam, când s-au împlinit cele 1335 de zile din Daniel 12:12 și când s-au sfârșit jubileele lui Israel și a început a 7000-a mie de ani, a șaptea trâmbiță, trâmbița marelui Jubileu al Pământului.

Atunci a început inspecția și aceasta continuă încă și astăzi (în anul 2005)

„Intrarea la nuntă” nu este invitația de a trăi la nemurire, ci intrarea într-o poziție de așteptare care poate fi pierdută din cauza lipsei unei anumite calificări.

22:10 „...Au strâns pe toți pe care i-au găsit și buni și răi...” „...tot felul de pești...” (vezi Pilda cu năvodul).

Servitorii au adunat, dar regele îi scoate din concurs pe cei nepotrivii pentru Împărăție.

22:10 „...Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții.”

Inspecția nu se face în camera regelui dincolo de vâl după învierea din morți, ci așa cum este arătat în pasajele piramidei această inspecție se face la a doua prezență în odaia de dinaintea camerei regelui în ANTECAMERĂ. Această ANTECAMERĂ nu reprezintă un anumit loc, ci o anumită stare de spirit în care se găsesc Fecioarele Înțelepte care au intrat cu Mirele, dar atenție: ele nu au intrat încă la nemurire; aceste Fecioare nu au dobândit încă coroana până nu vor trece ultimul examen, acela cu privire la haina albă a dreptății lui Cristos.

Această pildă este un avertisment serios pentru acei consacrați pe care o altă pildă îi numește Fecioare Înțelepte. Aceștia pot pierde premiul când sunt aproape să pună mâna pe el. Ba mai mult ei pot să-și piardă viața în moartea a doua.

Unii dezbracă haina dreptății lui Cristos și se încred în propria lor dreptate.

PILDA CELOR ZECE FECIOARE (MATEI 25:1-13)

Această pildă cuprinde o perioadă istorică începând cu anul 1829 — an arătat indirect în cartea lui Daniel, capitolul 12, versetul 11. Acolo ni se arată că: „... De la vremea când va înceta Jertfa Necurmată și de când se va așeza Urâciunea Pustiitorului vor mai fi 1290 de zile. Acele zile sunt ani, o zi pentru un an. Urâciunea Pustiitorului — S-A AȘEZAT — în anul 539 d.Cr.

Urâciunea constă în faptul că omul păcatului, „Fiul Pierzării” — care nu este altul decât sistemul papal, a desființat Jertfa Necurmată (Prețul de Răscumpărare) și a introdus Liturghia. În timpul oficierii Liturghiei este jertfit din nou Cristos. În opinia celor care oficiază Liturghia nu este suficientă moartea lui Isus pe Golgota. Aceasta este o insultă, o profanare a jertfei Mântuitorului. Iată ce zice Scriptura referitor la Jertfa Domnului, „...nu are nevoie ca ceilalți mari preoți (ai lui Israel) să aducă jertfe în fiecare zi, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru TOTDEAUNA când S-a adus jertfă pe sine însuși.” În anul 539 după alungarea OSTROGOȚILOR din Roma, la porunca împăratului creștin Iustinian, episcopul de Roma este ridicat la rang de PAPĂ — adică TATA al întregii biserici.

Taina fărădelegii a început să lucreze din zilele lui Pavel (vezi 2 Tesaloniceni 2:7) numai trebuia ca Imperiul păgân al Romei să fie înlăturat. Imperiul de apus a căzut în anul 476 d.Cr. În locul lui s-a ridicat ne-SFÂNTUL IMPERIU ROMAN — condus de Papi până la campania lui Napoleon din Italia în 1799.

Cele Zece Fecioare din pildă reprezintă poporul lui Dumnezeu la sfârșitul mișcării de reformă religioasă începută în anul 1517 de către Luther Martin.

Perioada marilor reforme este numită în Scripturi „Curățirea Sanctuarului,” a Sfântului locaș.

„Curățirea Sanctuarului” reprezintă curățirea învățăturilor Bibliei de învățăturile murdare care au fost introduse, începând cu Conciliul de la Niceea în 325 d.Cr.

Profeția spune, „...Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege (ADEVĂRUL). Daniel 8:13-14; 12:10.

În timpul domniei papale a fost pierdută din vedere mântuirea prin credință în sângele lui Isus și a fost introdusă așa-zisa mântuire prin spovedanie și cuminecătură în timpul oficierii Liturghiei prin jertfe în cinstea morților, prin închinarea la idoli umani, la cruce și altele. Acestea erau și mai sunt Urâciunea Pustiirii, precum iadul cu foc veșnic, etc., care au produs pustiire în creștinism și au distrus credința adevărată.

În prima poruncă, din cele zece, scrie, „...Să nu-ți faci chip cioplit nici vreo ÎNFĂȚIȘARE A LUCRURILOR CARE SUNT ÎN CER sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul.” Exod 20:4.

De la reformatie încoace avem din nou Biblia unde dacă batem cu umilintă la ușă putem găsi Adevărul și ne putem curăți de aceste păngăriți introduse pe vremea când Biblia (cei doi martori) (Apocalipsa 11:3) era interzisă de către acei care susțineau că învață din Cuvântul lui Dumnezeu.

În anul 1829 a început să fie înțeleasă profeția lui Daniel cu privire la cele 2300 de seri și dimineți și cu privire la cei 1260 de ani (539 d.Cr. — 1799 d. Cr.).

Este anul când pilda celor Zece Fecioare începe să-și desfășoare activitatea. Această pildă este în desfășurare și la începutul mileniului trei.

Ea își va fi încheiat lucrarea atunci când Fecioarele Înțelepte (Turma Mică — Biserica) vor intra toate în glorie.

Dacă Curățirea Sanctuarului reprezintă încercarea de reformare a învățaturii catolice arătată în Ieremia 51:9, Mișcarea Fecioarelor reprezintă o reformă mai radicală în sistemul protestant al creștinismului. Sistem rezultat din mișcarea începută de Luther.

Cele Zece Fecioare reprezintă o clasă de creștini care au o concepție despre Dumnezeu și planul Său de mântuire mai curată decât a catolicilor și chiar și a protestanților în general. De aceea sunt numite „Fecioare” (vezi Apocalipsa 14:4). „Ei nu s-au întinat cu femei.” Aici „femeile” reprezintă diferitele confesiuni religioase, care au doctrine numai parțial fundamentate în Adevărul lui Dumnezeu.

Aceștia sunt credincioșii adevărați ai lui Dumnezeu de la sfârșitul perioadei evanghelice. Prin perioadă sau Veac Evanghelic se înțelege în limbajul biblic perioada de timp de la prima prezență pe Pământ a Domnului Isus până la a doua Sa prezență.

Această prezență de-a doua este ilustrată prin expresia din pildă „IATĂ MIRELE.”

Pilda spune în versetul 5 că Fecioarele, toate cele zece, au așteptat pe Mire, dar acesta A ÎNTÂRZIAT.

De fapt Domnul nu a întârziat, El a venit tocmai la timp. Domnul a permis această probă, acest test, pentru ca să fie îndepărtați toți aceia care s-au alipit de această mișcare din ---fățarnicie-Daniel 11:34-35

În 1829 acești neoproteștanți, datorită zelului rugăciunilor și sincerității cu care au cercetat profeția lui Daniel 8:13-14, Domnul le-a descoperit parțial profeția cu privire la cele 2300 de seri și dimineți. Această profeție cuprindea în a doua parte a ei Mișcarea reformată (prima parte fiind cei 490 de ani sau cele 70 de săptămâni ai lui Israel) și se sfârșește în 1846, an în care s-a fondat organizația religioasă reformată cu numele „Alianța Evanghelică.”

„Fecioarele” nu au făcut și nu fac nici în prezent parte din această alianță.

Ei sunt independenți, nu recunosc în materie de credință nici o autoritate pământească decât autoritatea Cuvântului Sfințel Scripturi.

Clasa aceasta există și astăzi la începutul mileniului 3, dar nu ne așteptăm ca membrii care au existat în 1829 și în 1844 să mai trăiască pe Pământ.

Această mișcare a avut mari bucurii. Ei au simțit din profeții că Domnul ar putea fi prezent a doua oară și se așteptau cam pe la anul 1844 ca Domnul să vină. Nu au fost departe de adevăr, dar totuși au fost ușor

dezamăgiți pentru că L-au așteptat pe „MIRE” cu 30 de ani mai devreme, de aceea numai în gândirea lor, „Mirele a zăbovit.” El, Domnul Isus, nu a zăbovit, a venit tocmai la timp.

Domnul nu a zăbovit, dar ei sau ele, „Fecioarele”, au așipit. Mișcarea a încetat. Membrii s-au împrăștiat, dar după 30 de ani, în 1874, dintre cei care au rămas veghetorii unii au observat mai clar profețiile și au înțeles din acestea cât și din Cronologia Biblică, precum și din aranjamentul jubileelor lui Israel că în 1874 începuse să sune „Trâmbița” a Șaptea, începuse a Șaptea Mie de ani, începuse Jubileul Mare al Pământului, timpurile de Restatornicire (Fapte 3:21) și că Domnul trebuie să fie prezent pentru a începe „Secerișul Evanghelic, iar ca rege de drept să înceapă să domnească-- Apocalipsa 14:15--16---Apocalipsa 11: 15--17.

Aceste fulgere de adevăr care au brăzdat cerul creștinesc, au adus o nouă însuflețire în sânul clasei „Fecioarelor”, chiar dacă membrii primei mișcări adormiseră.

Pilda arată că vor fi „Fecioare Înțelepte”, adică pline de zel (cu ulei și în vase) și „Fecioare Neînțelepte” (cu zel mai scăzut). „Ni se sting candelile!”, exclamă acestea. Ele își dau seama de aceasta, dar probabil sunt prea ocupate cu afacerile vieții pământești.

Dintre „Fecioarele Înțelepte”, după ce vor fi încercate și acestea prin examenul hainei de nuntă (vezi Matei 22:11) va fi completată Biserica lui Cristos. Dintre „Fecioarele Neînțelepte” face parte Turma Mare, servitoarele Miresei. Psalmii 45:14; Apocalipsa 7:14-15; Ezechiel 44:10-14.

Amândouă aceste clase, cele înțelepte cât și cele mai puțin înțelepte vor fi după înviere ființe spirituale numai că unele vor conduce, iar celelalte vor fi conduse de către primele.

Biserica, al cărui cap este Domnul Isus, este „Seminția Femeii” care va zdrobi Capul Șarpelui. Genesa 3:15; Galateni 3:16,29; Romani 16:20.

PILDA CU SĂMÂNȚA MARCU 4:26-29

Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța pe pământ, fie că doarme noaptea fie că stă treaz ziua; sămânța încolțește și crește fără să știe cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi un spic, după aceea grâu deplin în spic și când este coaptă roada, pune îndată secerea în ea pentru că a venit secerișul.

Pilda aceasta se aplică clasei împărăției din timpul prezent al Veacului Evanghelic.

„Omul” care a aruncat „sămânța” reprezintă pe Isus și Apostolii care au semănat nu numai pentru ziua lor, ci pentru întreaga clasă de grâu dezvoltată de-a lungul acestei vârste.

„Fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua; sămânța încolțește și crește fără să știe el cum”.

Arătând dezvoltarea înceată, graduală, metodică, acoperind întreaga perioadă a acestui Veac Evanghelic.

„Pământul rodește singur — întâi un fir verde” — diferitele experiențe înainte cu multe zile de „seceriș”.

„După aceea grâu deplin în spic.”

Arătând încrederea deplină, fără rezerve în Domnul, odihna stăruitoare a sufletului, zelul în serviciul Domnului.

„...când este coaptă roada pune îndată secerea în ea...” Adunarea în grânarul ceresc va fi împlinită la întâia înviere.

Același Domn al „secerișului” Veacului Iudaic este prezent acum, îndrumând lucrarea „secerișului” Veacului Evanghelic.

PILDA SAMARITEANULUI (LUCA 10:25-37)

Pilda aceasta descrie o stare de fapt care exista în societatea religioasă a Israelului acelor timpuri.

Răceala și chiar disprețul cu care erau tratați vameșii și păcătoșii de către clasa preotească și de către cărturari (Levitul din pildă). Cărturarii, învățătorii Legii se alegeau dintre leviți, de altfel și preoții.

Domnul, prin pilda aceasta răspunde unei provocări lansată chiar de către un personaj al pildei, un cărturar, prin urmare un levit.

Domnul nostru deși cunoștea viclenia interlocutorului său, nu-i reproșează aceasta, ci încearcă cu blândețe, pe căi puțin ocolite să-i arate acestuia greșeala, lăsându-i posibilitatea de a se îndrepta conform cu ceea ce ne învață Cuvântul lui Dumnezeu în 2 Timotei 2:25.

Domnul nu răspunde întrebării provocatoare: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” prin cuvinte ca acestea: „Să crezi în Mine. Să crezi că eu sunt Fiul lui Dumnezeu care poate da viață veșnică,” ci l-a trimis la Lege. Dacă cineva ar putea ține Legea nu ar muri niciodată. Acest om dacă era puțin umilit și-ar fi dat seama că Legea era prea sus pentru un om muritor, dar el ca și alții din clasa lui se considerau destul de înalți în sfințenie pentru a putea ajunge la Lege. Cu alte cuvinte el pretindea că ține Legea exact cum cere Dumnezeu.

Acest mod de gândire de a privi de sus pe toți care nu păreau sfinți, ba chiar erau păcătoși văzuți de toți, se găsește și la unii creștini.

Pilda spune că pe lângă „omul” căzut între „tâlhari”, iar acești „tâlhari” sunt păcatele și degradarea morală răspândite de cel rău, preoții și cărturarii au trecut nepăsători.

Omul păcătos și slab bătut de soartă nu a aflat milă decât la unul care era văzut ca un păcătos, un călcător de lege, un Samaritean, un Isus din Galileea, o provincie rău famată.

Samaritenii erau un popor amestecat care nu respectau riguros legea. Așa era văzut și Isus de către această clasă a preoților și a leviților.

„...nu zicem noi bine că ești Samaritean și că ai drac?” Ioan 8:48.

Domnul Isus a avut milă de clasa de jos mai păcătoasă a lui Israel.

Morala pildei este aceasta: „... să nu te părăsească bunătatea și credințioșia ... încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta... Nu te socoti singur înțelept, teme-te de Domnul și abate-te de la rău. Proverbe 3:3-7.

Deși într-un sens mai larg întreaga omenire este căzută între „tâlhari”, se pare că Domnul s-a referit mai mult la poporul lui Israel. Celelalte popoare nu au avut preoți și leviți, nu au avut o lege ca cea dată lui Israel.

PILDA BOGATULUI CĂRUIA I-A RODIT ȚARINA (LUCA 12:13-21)

„...Țarina unui bogat rodise mult și el se gândea în sine și zicea: ‚Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng rodurile. Iată, a zis el ce voi face: îmi voi strica grânarele și voi zidi altele mai mari. Acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele și voi zice sufletului meu: ‚Suflete ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te.’

„Dar Dumnezeu i-a zis: ‚Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?’

„Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.”

Pilda ilustrează nehibzuița tuturor ambițiilor pământești. Nu este spus că bogăția ar fi câștigat-o pe căi necinstite înșelându-și partenerii de afaceri.

El nu ar fi trebuit să spună: „Mă voi bucura singur de aceste bunătăți, ci ar trebui să spună că deoarece acestea sunt daruri ale providenței, le voi folosi în așa fel ca să fiu o sursă de binecuvântare pentru alții care nu au primit aceste daruri.”

În loc să-și folosească bogățiile în a face bine, el era zgârcit complăcându-se în acumulări.

Sufletul este personalitatea lui; aceasta se poate deduce și din expresia: „Odihnete-te, mănâncă, bea și veselește-te!”

În timpul nopții timpului de strâmtorare el își va pierde bogățiile, va ajunge sărac datorită faptului că în timpul acela oamenii își vor arunca idolii de argint și aur. Isaia 2:20.

Se pare că pilda are legătură cu ceea ce spune Apostolul Iacov în capitolul 5:1-6:

„...Vai de voi bogaților ... v-ați strâns comori în zilele din urmă.”

Ei vor intra în viața viitoare săraci pentru că nu și-au folosit bunurile pământești pentru a se îmbogăți spiritual. Pilda se aplică creștinilor în timpul de pe urmă, dar este totodată o lecție pentru toate timpurile. În împărăția lui Dumnezeu nu vor mai fi unii bogați, iar alții săraci.

Prin urmare, bogații creștini precum și bogații evrei au o mai mare răspundere în fața lui Dumnezeu decât bogații țarilor păgâne.

Au răspundere pentru că au Legea lui Dumnezeu atât în Vechiul Testament la care țin evreii, cât și în Noul Testament la care zic că țin creștinii.

PILDA CELOR POFTIȚI LA CINĂ (LUCA 14:15-24)

Această pildă arată cele trei invitații ale Evangheliei.

Prima invitație este descrisă în versetele 16-20 și este făcută direct de către Domnul Isus conducătorilor religioși din națiunea evreiască.

A doua invitație este adresată după moartea Domnului tot națiunii evreiești de către Apostolii Domnului, dar unei categorii sociale degradate vizibil: săraci, ciungi, orbi și șchiopi. Handicapul acestor oameni nu era neapărat unul fizic, ci mai mult de ordin moral. Aceștia erau păcătoșii, vameșii și prostituatele, adică cei mai degradați din popor.

Ospățul erau binecuvântările chemării cerești; este numit „cină” pentru că la evrei masa principală a unei zile era cina.

Cărturarii și fariseii, Doctorii Legii au respins oferta Domnului Isus, gândindu-se că ar putea oferi ceva un om din popor? Un om de rând, un impostor după părerea lor, care se da drept Fiul lui Dumnezeu.

Vameșii și păcătoșii au primit invitația: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați.” Matei 11:28.

Ei au recunoscut că sunt trudiți și împovărați de păcat și au acceptat Chemarea Evangheliei, dar numai cu ei, numărul de 144 000 care vor forma Biserica lui Dumnezeu nu s-a completat și atunci avem a treia invitație din versetele 22 și 23 — la drumuri și la garduri.

Aceștia sunt păgânii, adică neevreii.

Corneliu din Faptele Apostolilor, capitolul 10, este primul păgân căruia i s-a adresat Chemarea.

Cel care a făcut invitația („un om”) este Dumnezeu.

„Robul” care a fost trimis este Isus și ucenicii Săi. Petru a deschis din nou Chemarea adresată evreilor la Rusaliile din anul 33 d.Cr. și tot el, în anul 36 d.Cr, la încheierea celor 70 de săptămâni de favoare pentru evrei (vezi Daniel 9:24-27), deschide invitația pentru toate popoarele ca să se îplinească ceea ce scrie în Fapte 1:14, „...Dumnezeu și-a aruncat privirile peste neamuri ca să aleagă din mijlocul lor un popor (Biserica celor 144.000) care Să-I poarte numele.”

Ospățul acesta al Evangheliei nu trebuie confundat cu un alt ospăț, cel din Isaia 25:6. Primul este bucuria Chemării cerești, iar cel de-al doilea este Ospățul la care va fi chemată toată omenirea (al tuturor popoarelor). Primul este invitația la Împărăția Spirituală, iar celălalt invitația la Împărăția Pământească.

Primilor invitați, ai celor din Veacul Evanghelic, li se adresează Domnul zicând, „... Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția.” (Luca 12:32) Aceștia vor moșteni cerul. Celorlalți care vor moșteni Pământul, Domnul li se va adresa la sfârșitul domniei Sale pe Pământ cu cuvintele: „...Veniți binecuvântați Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” — Matei 25:34.

PILDA SMOCHINULUI NERODITOR (LUCA 13:6-9)

„...El a spus pilda aceasta: Un om avea un smochin sădit în via sa.

A venit să caute rod în El și nu a găsit.

Atunci a zis vierului: Iată că sunt trei ani de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc.

TAIE-L! La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?

„Doamne,” i-a zis vierul, „mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur și am să-i pun gunoi la rădăcină; poate că de acum înainte va face roadă. Dacă nu, îl vei tăia”.

Smochinul reprezintă națiunea evreiască. Această națiune n-a adus rod în timpul Veacului Evanghelic, dar va aduce rod în timpul Domniei Milenare a lui Cristos. Romani. 11:28-31; Cântarea Cântărilor 2:13; Fapte 15:16; Ezechiel 37:11,12) etc.

În pildă sunt reprezentați cei trei ani și jumătate ai misiunii Domnului nostru față de națiunea iudaică și respingerea lor finală.

La ei ca națiune face Domnul aluzie în Matei 24:32 și în Luca 21:29 ca una din dovezile întoarcerii Sale în putere și glorie pentru a-și așeza Împărăția Sa pe Pământ. Revenirea evreilor în pământul promisiunii Avraamice reprezintă înverzirea smochinului uscat din Marcu 11:21. Smochinul din Marcu a fost un pom; uscarea lui la porunca Domnului a fost un avertisment care a fost dat națiunii.

Acum SMOCHINUL este verde; există ca popor apărut de granițe ca și ceilalți *copaci*, celelalte popoare (Luca 21:29), dar aceasta nu înseamnă că aduce rod pentru Dumnezeu. El va aduce roade după ce se va împlini profetia din Zaharia 12:10.

PILDA CU OAIA RĂTĂCITĂ **(LUCA 15:1-8)**

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte. Și Fariseii și Cărturarii cârteau și ziceau: „Omul acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei.”

Vameșii erau evrei care au devenit întrucâtva înstrăinați de legile și sentimentele patriotice ale națiunii și care au acceptat serviciul sub romani ca adunători de taxe.

Păcătoșii erau mai mult sau mai puțin imorali, care nu și-au făcut nici o îndeletnicire de a ține Legea Mozaică, obiceiurile ritualurilor sacre și ceremoniile zilelor sfinte.

Fariseii și cărturarii nu erau călcători de lege de proastă reputație. Există o măsură de adevăr în afirmația lor că majoritatea poporului trăia în păcat, neglijând Legea divină și trăind astfel în felul Neamurilor.

Ei se țineau departe de poporul obișnuit într-o sfințenie numai pe dinafară, cu caracter fățarnic refuzând să recunoască pe alții ca frați și părtași moștenitori ai promisiunilor divine.

Ei nu suportau să vadă că Domnul Isus simpatiza cu poporul de jos, mai degradat .

Dificultatea lor consta în aceea că aveau o părere prea înaltă despre ei.

Aceasta i-a determinat să-L respingă pe Isus, pe care ar fi fost bucuroși să-L aibă ca pe unul făcând parte din numărul lor, să devină fariseu și să se conformeze obiceiurilor lor.

Acestea sunt împrejurările în care Domnul a spus Pilda cu oaia rătăcită.

Cele 99 de oi reprezintă întreaga familie a lui Dumnezeu, îngeri și oameni.

Oaia este o creatură ascultătoare care reprezintă întotdeauna pe cineva care dorește să fie în armonie cu Dumnezeu și în țară.

„Oaia rătăcită” reprezintă pe Adam și familia sa.

Cele 99 de „oi” lăsate pe „islaz” reprezintă pe sfinții îngeri.

A presupune că „oaia rătăcită” reprezintă elementul degradat al omenirii, iar cele 99 de „oi” o clasă a sfințeniei ar fi nepotrivit pentru că: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.” (Romani 3:10) „...noi rătăceam ca niște oi.” Isaia 53:6.

Domnul nostru nu a negat faptul că vameșii și păcătoșii făceau rău și în unele aspecte erau înstrăinați mai tare decât fariseii, ci a dorit ca aceștia din urmă să înțeleagă că nu trebuiau să se simtă indiferenți față de frații lor.

Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ceea ce era pierdut. Luca 19:10.

Mila Sa va urmări „oaia pierdută” până când fiecare membru al rasei lui Adam va fi adus la cunoștința adevărului și la o deplină ocazie de a se întoarce în „țarcul” lui Dumnezeu.

Va fi necesară întreaga perioadă de după marea Armagedon al Veacului Milenial pentru a aduce înapoi „oaia” în sensul deplin și perfect al parabolei.

Încă nu vedem „oaia” recuperată. Vedem că Dumnezeu alege membrii — BUNULUI PĂSTOR, Cristosul, Mesia. Acest Păstor, o corporație formată din Isus și Biserica Sa, pe care o pregătește acum să se alăture în această lucrare de căutare a „oii” pierdute în timpul Veacului Milenial.

Mila Domnului este pentru cel care se căiește.

Orice „oaie” care este găsită de Păstorul și care apoi preferă caracterul de „lup” nu va mai fi considerată „oaie”, ci va ajunge în clasa care este arătată în Matei 25:41.

„Ei vor merge în focul veșnic...”, având la dreapta Lui focul Legii. (Deuteronomul 33:2), „...fiindcă Dumnezeu nostru este un foc mistuitor.” A mistui înseamnă a distruge, nu înseamnă în nici un înțeles a chinui. Focul este veșnic pentru că însăși dreptatea dumnezeiească este veșnică. Ea pentru cei păcătoși cu voia este asemenea focului care mistuie.

„...Căci iată Domnul vine într-un foc și carele Lui sunt ca un vârtej. Își preface mânia într-un jeric și amenințările în flăcări de foc.” Isaia 66:15.

PILDA DRAHMEI PIERDUTE (LUCA 15:8-10)

Se spune că în vechime evreicele purtau o brățară cu 10 monede. Aceasta era un dar din partea mirelui pentru tot timpul căsătoriei și fiecare piesă era foarte apreciată.

Aceste monede aveau marcate pe fiecare parte o anumită imagine.

Pierderea uneia dintre ele însemna știrbirea întregului.

Toți fiii lui Dumnezeu, incluzând îngerii și arhanghelii sunt creați în chipul lui Dumnezeu. Unul dintre aceștia a fost pierdut — OMUL —

„Moneda” umană a căzut pe „podeaua murdară” a păngăririlor care au întunecat asemănarea divină de la căderea omului.

„Măturarea casei” precum și „iluminarea candeliei” reprezintă lucrarea lui Dumnezeu prin Cristosul care va fi împlinită la sfârșitul Veacului Milenial.

O lucrare atentă, grijulie; o ilustrare a energiei divine în numele umanității pierdute.

„Bucurați-vă împreună cu mine!” — reprezentând timpul care vine când toate lucrurile din cer și de pe Pământ se vor bucura în împlinirea deplină a lucrării Domnului.

Îngerii în cer se bucură să vadă lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu după cum este arătată — față de creaturile Sale.

PILDA FIULUI RISIPITOR (LUCA 15:11-32)

Pilda fiului risipitor este pilda care are o dublă reprezentare. Ea reprezintă mai întâi două clase de oameni în poporul evreu: cărturarii și fariseii — fiul mai mare, vameșii și păcătoșii — fiul mai mic, pe deoparte; iar pe de altă parte reprezintă toată rămășița omenirii în afara celor puțini din Israel care căutau să facă voia Tatălui.

Fiul cel mic este clasa Lazăr din „Pilda bogatului nemilostiv”. Luca 16:19.

Pilda nu reprezintă pe evrei și neamuri la modul general, ci după cum s-a spus ea reprezintă pe acei din Israel care căutau să facă voia TATĂLUI. Ea nu reprezintă nici pe Turma Mică și nici pe Turma Mare.

Pilda se adresa cu precădere fariseilor, voind să le arate că poziția lor față de vameși și păcătoși era greșită.

Omul din pildă reprezintă pe TATĂL ceresc, iar cei doi fii pe națiunea evreiască care s-a despărțit.

O clasă care trăia aproape de lege — fariseii — și o clasă — vameșii și păcătoșii — care călcau flagrant Legea. Și unii și alții erau imperfecti; diferența consta în faptul că această clasă mai păcătoasă își recunoștea păcatul, pe când cealaltă se îndreptăța în fața lui Dumnezeu. Luca 18:9-14.

Țara în care a plecat „fiul cel mic” după ce s-a vândut averea, reprezintă țara lui Satan și dintr-un anumit punct de vedere aproape întreaga lume este într-o țară îndepărtată — țara dușmanului — sub influența orbitoare a dumnezeului acestei lumi.

Când Isus s-a prezentat cu Evanghelia Sa, mulți dintre vameși și păcătoși s-au întors, ceea ce nu era pe placul fariseilor — clasa „fiului mai mare”. Ei nu s-au bucurat că cei păcătoși se întorc la Dumnezeu și-L învinuiau pe Isus că se murdărește spiritual, luând contact cu vameșii și păcătoșii.

Fiind o clasă disprețuită și alungată, vameșii și păcătoșii erau pregătiți să aprecieze iubirea și bunătatea Domnului.

Nu era de condamnat faptul că fariseii se străduiau să țină Legea, dimpotrivă acest lucru era de apreciat; de aceea ei reprezintă clasa „fiului” care nu și-a risipit averea. Ceea ce era de condamnat era lipsa lor de modestie, atitudinea lor disprețuitoare și fățarnicia lor, pentru că evlavia lor era mai mult una pe dinafară, iar Domnul le vedea inima spunându-le — „morminte văruiți” — .

Pilda spune că tatăl „fiului risipitor” i-a ieșit în întâmpinare alergând, ceea ce-L reprezintă pe Isus, trimisul Tatălui, încurajând pe cei păcătoși. „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați.”

Sărutarea Tatălui este „pecetea” împăcării noastre, semnul adoptării noastre în familia divină — sigiliul iubirii TATĂLUI; primirea lui a fost de parcă nu am păcătuit niciodată.

Nu numai că vameșii și păcătoșii au fost iertați, dar datorită căinței lor le-au fost arătate favorurile speciale ale lui Dumnezeu.

Cât de bucuroși suntem că Tatăl nostru cere să ne dea nouă fraților, surorilor noastre și copiilor ocazii de a ne recupera după ce ne-am rătăcit în păcat; ocazii de a profita de lecțiile vieții și de experiența tristă de a fi străini de Dumnezeu.

„Fiul risipitor” a început să se întoarcă cu precădere în a doua jumătate a săptămânii a 70-a (Daniel 9:27) la Rusaliile de după învierea Domnului. Ei sunt *săracii, ciungii, orbii, și șchiopii* din pilda celor poftiți la cină-- Luca 14:21.

„Haina” cu care a fost îmbrăcat cel iertat reprezintă haina dreptății lui Cristos — îndreptățirea. Isaia 61:10.

„Haina” tuturor binecuvântărilor este prevăzută prin Cristos ca o acoperire a tuturor imperfecțiunilor naturii căzute, înlocuind zdrențele murdare ale nedreptății noastre.

„Vițelul îngrășat” — „Ospățul” cu bucate gustoase prevăzut pentru păcătoșii lui Israel corespunde cu „Ospățul” care trebuie deschis în final lumii întregi în Împărăție. Isaia 25:6-8.

Să mâncăm — Ospățul și veselia reprezintă promisiunile binecuvântate ale lui Dumnezeu și sunt pecetea cununiei într-o altă parabolă a Domnului nostru. Matei 22:2-14.

A înviat — El a fost mort în păcat și a înviat din această stare (Efeseni 2:1-6) când s-a întors de bunăvoie.

PILDA ISPRAVNICULUI NECREDINCIOS (LUCA 16:1-13)

Domnul a spus această pildă ca o muștrare a spiritului fariselor care au pus poveri grele peste alții, dar de la care ei se sustrăgeau deși pretindeau o ascultare din inimă față de lege.

Poate că nici o altă parabolă nu a fost atât de folositoare pentru săraci și nevoiași, pentru cei păcătoși și slabi care doresc să se întoarcă de pe căile păcatului și să fie primiți înapoi în familia lui Dumnezeu. Ei se recunosc în această parabolă și sunt încurajați de reprezentarea ei că TATĂL dorește să-i primească.

Această parabolă este a patra din serie care reprezintă lipsa de înțelepciune a clasei fariselor pretinzând în mod fățarnic în fața altora că țineau Legea și erau ispravnici acceptabili, pe câtă vreme ei erau foarte conștienți că nu își îndeplineau postura lor de ispravnici cum trebuie și trebuiau deci să fie respinși.

Parabola le arată comportarea potrivită pe care ei nu au adoptat-o.

Parabola nu spune ce au făcut fariseii, ci ea spune ce ar fi trebuit să facă ei, dar nu au făcut.

Ei ar fi trebuit să fie mai îngăduitori față de vameși și păcătoși să nu pună sarcini grele la care ei nu au ajutat nici măcar cu un deget.

Ei trebuiau să se pregătească înainte de desființarea Legii, ai cărei „ispravnici” erau, să se pregătească de a fi scoși din funcțiile pe care le dețineau, pentru că oarecum, serviciul lor se apropia de încheiere, având în vedere că începea o nouă vârstă în planul lui Dumnezeu: Veacul Evanghelic; că și ei fariseii, preoții, leviții și toți învățații Legii, chiar dacă ar fi fost credincioși Legământului Legii, trebuiau să predea aceste funcții Marelui Preot Isus.

Ei ar fi trebuit să ierte nu toate, ci doar o parte din datoriile poporului. Datorii față de lege, binecânteles. Nu să ștergă toată datoria, ci doar anumite procente între 50%-80%.

Adică ei nu ar fi trebuit să pretindă poporului o ascultare perfectă față de Lege, pentru că nici un om imperfect nu poate îndeplini 100% Legea Divină.

Ei ar fi trebuit să vadă în Isus împlinirea Legii și atunci ei ar fi beneficiat de o trecere în alt serviciu, acel al Evangheliei și nu ar fi fost necesar ca ei să fie eliminați definitiv din serviciul lui Dumnezeu.

Un „ispravnic” înțelept așa ar fi trebuit să facă, ceea ce conducătorii religioși ai lui Israel nu au făcut. Ei nu au fost „ispravnicul” înțelept.

În ceea ce privește timpul nostru, în creștinătatea nominală există la fel „ispravnici” necredincioși, care la fel pun sarcini grele peste popor.

Ei învață greșit poporul și ar trebui să renunțe la învățăturile nescipturale despre iad și suflet nemuritor.

Preoții și predicatorii de astăzi ar trebui să spună poporului: „Dacă noi am spus că trebuia să primești pedeapsa chinului veșnic, socotiți aceasta o eroare și scrieți în loc „o plată dreaptă a dreptății.”

Dacă noi v-am învățat că obligațiile voastre sunt de a ține Legea în mod perfect, îmbunătățiți această trăsătură a credinței voastre și scrieți în schimb că Dumnezeu va accepta lucrările imperfecte, asigurându-vă că acele lucrări imperfecte sunt tot ceea ce puteți oferi mai bun.

Dacă cărturarii și fariseii ar fi urmat comportamentul acestui „ispravnic”, ei s-ar fi făcut prieteni cu vameșii și păcătoșii.

Acești Doctori ai Legii văzând că Dispensația Legii se sfârșește ar fi trebuit să-și îndrepte greșelile și abaterile din trecut.

„Eu vă zic (versetul 9): „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte.”

Această parte a pildei nu este adresată fariseilor și Doctorilor Legii, ci ucenicilor; prin urmare pilda ni se adresează și nouă creștinilor.

Noi trebuie să ne facem prieteni cu cerul. Dumnezeu este prietenul nostru, Domnul Isus, sfinții glorificați și toți sfinții îngeri.

Oriunde putem folosi binecuvântări pământești, bani, influență sau orice altceva pentru a ne face prieteni să o facem; în general să nu încercăm să ne facem dușmani din oameni.

Cu ajutorul bogățiilor nedrepte:

Folosiți orice bogăție nedreaptă (nu câștigată pe nedrept, ci nedreaptă în sensul că aparține acestui timp al nedreptății, „Lumea rea de astăzi” (Galateni 1:4), în a face cât mai mult bine pentru binecuvântarea altora.

„Pentru ca atunci când veți muri să vă primească în corturile veșnice.”

La înviere „în ziua aceea” (2 Timotei 4:8) vom fi primiți în corturile veșnice de Domnul și Îngerii Săi.

Domnul judecă în mod special credința noastră și dorințele inimii mai degrabă prin lucrurile mai mici, decât prin cele mari.

Numai eternitatea va arăta valoarea unora din aceste lucruri mici, eforturi slabe, date în numele Domnului care ne judecă prin credincioșia în lucrurile mici și ocaziile mici mai degrabă decât prin marile noastre realizări.

Necredincioșia din timpul prezent în ceea ce privește lucrurile de valoare mică ar însemna necredincioșie în lucrurile mari viitoare.

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Dreptății și păcatului și în același timp, iubirii și egoismului; lui Dumnezeu și lui Satan.

Dumnezeu intenționat a pus problema așa încât noi nu putem fi servitori ai bogăției și servitori ai lui Dumnezeu în același timp.

Încercarea este: „Dumnezeu pe primul loc.”

Alegerea noastră trebuie să fie permanentă și socotită cea mai mare dintre privilegii.

PILDA BOGATULUI NEMILOSTIV (LUCA 16:19-31)

Marea greutate pentru mulți care citesc această pildă este că, deși o privesc ca pe o pildă, totuși ei o judecă și o înțeleg ca și cum ar fi fost o întâmplare literală. A o crede literal înseamnă a ajunge la mai multe absurdități. De exemplu: „bogatul” a mers în „iad” numai din cauza că a avut multe bunuri pământești și din întâmplare nu a dat nimic lui Lazăr decât fărâmaturi. Nici un cuvânt nu se spune despre răutățile lui sau că a fost un om stricat, „un nelegiuit.” De asemenea, s-ar putea spune că Lazăr a fost binecuvântat nu pentru că a fost un copil sincer al lui Dumnezeu; plin de credință și încredere sau că a fost un om bun și drept, ci numai pentru că a fost sărac și bubos.

Dacă acestea trebuie să se înțeleagă literal, atunci înseamnă că până nu suntem săraci și cu bube usturătoare, pentru noi nu este nici o speranță să intrăm în fericirea veșnică. Iar dacă în viața aceasta purtăm un veștmânt moale sau de mătase și avem mâncare destulă în fiecare zi, suntem sortiți „chinului veșnic.” Și încă ceva. Doritul loc de fericire este „sânul lui Avraam.” Acest „sân” cu toată siguranța trebuie să fie literal, dacă și celelalte părți ale pildei sunt literale și desigur mai mulți dintre săracii și buboșii Pământului vor avea loc în el; Lazăr și poate încă unul ar prea umplea locul.

Dar de ce să credem absurdități? A explica o pildă în mod literal este foarte ușor. Lucrurile amintite într-o pildă nu sunt de mare însemnătate. Aceasta o știm din pildele explicate de Domnul.

Când a spus „grâu” avea în vedere pe „fiii împărăției”; când a spus „neghină” El a arătat pe „fiii celui rău”; prin „secerători” înțelegându-se servii Lui, etc. (Matei 13) Aceleași clase au fost arătate în mod simbolic în alte pilde ale Sale. Astfel „grâul” amintit de pildă este una cu „servii credincioși” și „fecioarele înțelepte” care sunt amintite în alte pilde. Tot așa în pilda de față, „bogatul” reprezintă o clasă, iar Lazăr o altă clasă.

În această pildă numai săracul poartă un nume, pe când bogatul nu.

Lazăr înseamnă — fără ajutor —

Încercând a explica o pildă ca aceasta, la care Domnul nu ne dă nici o explicație, este foarte bine să fim modești în ceea ce susținem.

Deci oferim următoarea explicație, fără a forța pe cineva să primească părerile noastre, decât atât cât rațiunea și lumina Adevărului îl vor ajuta să le considere în armonie cu Cuvântul și Planul lui Dumnezeu.

După înțelegerea noastră, Avraam a reprezentat pe Dumnezeu și „bogatul” a reprezentat pe poporul Israel. În timp ce s-a spus această pildă și un timp înainte de aceasta, poporul Israel „se îmbrăca măreț în fiecare zi”, fiind poporul ales și favorizat de Dumnezeu, după cum spune Apostolul, „Care este deci întâietatea iudeului și care este folosul tăierii împrejur?”

Oricum, sunt mari. Mai întâi că lor le-au fost încredințate cuvintele (Legea și profețiile) lui Dumnezeu (Romani 3:1, 2); „Care au înfierea, mărirea, așezămintele și darea legii, slujba dumnezeiească și făgăduințele, care au părinți și din care este după trup Cristosul.” Romani 9:4.

Acest popor într-adevăr a fost bogat deoarece „binecuvântarea lui Dumnezeu îmbogățește.” Proverbele 10:22.

Făgăduințele făcute lui Avraam și David au investit, au „îmbrăcat” pe acest popor cu regalitate, după cum e reprezentat în „veștmântul de purpură al bogatului”. Jertfele tipice ale Legii îl făceau în mod tipic o națiune sfântă (dreaptă), după cum e reprezentat prin „haina de însubțire a bogatului” care era un simbol al îndreptăririi, socotită lor pe baza acestor jertfe simbolice. Apocalipsa 19:8.

Lazăr — fără ajutor — reprezenta pe cei exilați, alungați din favoarea divină avută sub Lege, care, bolnavi de păcat, flămânzeau și însetau după dreptate. Deși între aceștia erau mulți „vameși și păcătoși” din Israel, totuși, cei mai mulți erau păgâni din toate națiunile.

În timpul când s-a spus această parabolă, aceștia erau cu totul îndepărtați de la orice favoare și binecuvântare de care se bucura Israel. Ei ședeau la poarta „bogatului” fără ca cineva să-i bage în seamă.

Nici o făgăduință din care, „bogatul” a avut atât de multe, nu era pe seama lor, fiindcă ei nu erau curățați nici măcar simbolic; dar bolnavi moralicește, pângăriți și păcătoși, ei erau în situația „câinilor”. În zilele acelea câinii erau socotiți cele mai ordinare creaturi, iar iudeii curățați în mod tipic, îi socoteau pe cei din afară „păgâni și câini” și niciodată nu ar fi mâncat și nu s-ar fi căsătorit cu ei sau să țină vreun fel de legătură. Ioan 4:9.

Chipul în care aceștia au mâncat din „fărâmiturile” favorii divine care cădeau de la masa îmbelșugată a israeliților, a „bogatului”, ne este arătat prin cuvintele Domnului către femeia sirofeniciană. Întorcându-se către femeia păgână i-a zis: „Nu se cuvine a lua pâinea „copiilor” (a israeliților) și a o arunca câinilor (păgânilor).”

Iar ea a răspuns: „Așa este Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor (Matei 15:26-27).” Isus i-a vindecat fiica, dându-i astfel fărâmitura dorită a favorii divine.

A sosit însă timpul când ei, ca națiune, au refuzat și L-au crucificat pe Fiul lui Dumnezeu; când dreptatea lor tipică a încetat, când promisiunile regatului au încetat de a mai fi ale lor și când Împărăția s-a luat de la ei (Matei 21:43), pentru a se da „neamului care face roadele ei.” (2 Petru 1:4-11), „NEAMULUI SFÂNT” (1Petru 2:7-9), a unui „popor râvnitor de fapte bune.” Tit 2:14.

„A MURIT BOGATUL” — (POPORUL LUI ISRAEL) de la toate aceste avantaje și binecuvântări speciale, fiind aruncat din favoarea divină, în tulburări și suferințe.

Timp de optsprezece secole acest popor s-a aflat în suferințe amare, în flăcările urii printre națiunile Pământului, persecutat și alungat.

„A MURIT ȘI LAZĂR”: Adică situația de până acum a smeritului păgân și a mărețului israelit a luat o întorsătură. Mulți dintre cei dintâi au fost duși de îngeri (servitori, apostoli, etc) în sânul lui Avraam.

Avraam este arătat ca părintele credincioșilor (Romani 4:11,16) și primește pe toți copiii credinței, care astfel sunt făcuți moștenitori la toate făgăduințele făcute lui AVRAAM, căci „nu cei care sunt fii după corp, nu aceștia sunt copii ai lui Dumnezeu, ci fiii din făgăduință sunt socotiți drept urmași. Romani 9:8.

Aceștia sunt sămânța sau copiii lui Avraam (Genesa 21:12; Galateni. 4:28), „care sămânță este Hristos” (reprezentat prin Isaac), „iar dacă voi (credincioșilor) sunteți ai lui Hristos, sunteți dar sămânța (copiii) lui AVRAAM, moștenitori potrivit făgăduinței.” Galateni. 3:16, 29.

Da, încetarea ordinii care a existat până aici cu Israel, a fost bine ilustrată prin această figură, prin moarte, adică descompunerea națiunii israelite și retragerea binecuvântărilor divine, de care poporul Israel s-a bucurat atâta timp. Astfel Israel, la acest timp, a fost alungat și de atunci nu i s-a mai arătat nici „O FAVOARE”, pe când sârmanul „LAZĂR,” păgânii care mai înainte erau „înstrăinați” de întocmirea cetățenească a lui Israel și străini de Legămintele Făgăduinței (date până atunci numai lui Israel), neavând nădejde și fără Dumnezeu în lume, „au fost” făcuți acum aproape prin sângele lui Cristos, împăcați cu Dumnezeu, duși în sânul de favoare al lui Avraam. Efeseni 2:12, 13.

Pe lângă simbolurile morții care arată îngroparea sau descompunerea lui Israel, adică alungarea lor printre toate națiunile Pământului, Domnul a mai adus o ilustrație: „În IAD (hades, mormânt) ridicându-și ochii, fiind el în chinuri, vede de departe pe Avraam, etc.”

Cei morți nu-și pot ridica ochii nicăieri și de aceea nu pot vedea aproape sau departe, sau să stea de vorbă cu cineva; deoarece ni se spune lămurit că „nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mormânt, unde te duci” (Eclesiastul 9:10); și că acei care merg acolo se „pogoară în locul tăcerii.” Psalmii 115:17.

Ceea ce Domnul a voit să arate prin aceasta au fost suferințele sau chinurile ce aveau să vină asupra lui Israel ca națiune, după îngroparea sau alungarea lor printre toate popoarele Pământului, de unde vor striga în zadar să fie eliberați sau ajutați de păgânii, care mai înainte erau disprețuiți de dânșii. Deuteronomul 28:15-68.

Istoria dovedește clar împlinirea acestei pilde profetice. Timp de optsprezece secole israeliții, au fost nu numai sperați în situația lor de națiune alungată din favoarea lui Dumnezeu, în pierderea templului și a altor lucruri folosite la îndeplinirea jertfelor conform Legii, dar au fost și persecutați fără milă, după cum se spune în pildă: „Trimite pe LAZĂR să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba”; dar nu s-a putut pentru că marea prăpastie care-i desparte, oprește ajutorul cerut. Cu toate acestea Dumnezeu recunoaște încă Legământul Său, vorbindu-le ca la „copiii Legământului”. (versetul 25) Aceste chinuri în „flăcările” urii aprinse între toate neamurile și toate popoarele împotriva lor, au fost pedepsele cuvenite din cauza ruperii Legământului lor, care au venit tot atât de sigure ca și binecuvântările promise prin ascultare. Leveticul capitolul 26; Zaharia 9:11.

Marea „prăpastie statornicită” reprezintă marea deosebire care există între creștinii adevărați și iudei.

Cei dintâi se bucură de harul liber: bucurie, mângâiere și pace, ca și copiii adevărați ai lui Dumnezeu, pe când cei din urmă țin încă la Lege, care îi condamnă și-i chinuie. Prejudicata, mândria națională și eroarea din partea lui Israel, formează mărimea acestei prăpastii care îi împiedică pe iudei să treacă într-o stare de adevărați fii ai lui Dumnezeu, primind pe Cristos și Evanghelia harului Său.

Marea prăpastie care îi împiedică și pe creștinii adevărați să treacă la iudei, este cunoștința lor că prin faptele Legii, care este un jug (Fapte 15:10), nimeni nu poate fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu (Romani 3:20, 27, 28; Galateni 3:16-17); și dacă cineva ține Legea (primește obligațiile ei spre a le împlini și astfel a se recomanda lui Dumnezeu prin împlinirea acestor obligații), aceluia Cristos nu-i folosește la nimic. (Galateni 5:2-4) Prin urmare, noi care suntem din clasa „Lazăr”, nu putem amesteca Evanghelia cu Legea, deoarece acestea nu se pot amesteca, ci sau viață prin credință în Cristos sau o înlăturare a lui Cristos și viață prin ținerea Legii, dacă o putem ține. (Galateni 3:12; Iacov 2:10)

Deci aceluia care încă mai țin la Lege și resping jertfa pentru păcat dată de Domnul nostru, nu le putem da nici un ajutor. Aceștia nebăgând de seamă schimbarea vârstelor, spun că a tăgădui Legea ca factor al mântuirii, înseamnă a tăgădui toată istoria trecută a neamului lor, cât și toate purtările speciale ale lui Dumnezeu cu „părinții” lor (promisiunile și binecuvântările care din cauza mândriei și a egoismului, ei nu le-au putut cunoaște și aprecia); și din pricina aceasta, ei nu pot trece prăpastia pentru a ajunge în sânul de favoare al lui AVRAAM, în repausul și pacea adevărată, care este partea fericită a tuturor copiilor de credință. Ioan 8:39; Romani 4:16; Galateni 3:29.

Este adevărat că în decursul Veacului Evanghelic unii dintre israeliți au trecut probabil la credința creștină adevărată, dar aceștia au fost așa de puțini, încât nici nu se ține seama de ei în această pildă unde Israel e reprezentat ca un întreg. La început, Bogatul reprezenta pe iudeii credincioși și nu pe cei alungați din Israel; tot așa acum, el reprezintă tot pe aceeași clasă și deci nu pe cei care au renunțat la Lege și au primit condițiile de mântuire prin credință și nici pe aceia care au devenit infideli (cu totul necredincioși).

Stăruința „bogatului” pentru trimiterea lui Lazăr la ceilalți „cinci frați” ai săi, o explicăm în felul următor: Până la timpul Domnului, când El a rostit această pildă poporul din Iudeea a fost de mai multe ori numit „Israel”, „oile pierdute ale lui Israel”, „cetățile lui Israel” etc., deoarece toate semințiile erau reprezentate prin poporul din Iudeea, deși majoritatea poporului erau numai din cele două, Iuda și Beniamin, fiindcă masele celorlalte zece seminții nu s-au întors din captivitatea Babilonului, sub permisiunea generală dată de Cir, regele Persiei. (Genesa 47:2) Dacă acest popor (cele două seminții din Iudeea) a fost reprezentat printr-unul, „Bogatul,” atunci este potrivit a numi pe cele zece seminții împrăștiat în toată lumea, ca pe ceilalți „cinci frați,” fără îndoială, aceasta s-a făcut pentru a arăta că orice favoare specială de la Dumnezeu, a încetat pentru cele zece seminții, ca și pentru cele două. Este clar, deci, că aceasta se referă la Israel, deoarece alte neamuri nu au „PE MOISE ȘI PE PROFETI” ca instructori, decât numai Israel. (versetul 29). Cele zece seminții au nesocotit atât de mult pe Moise și pe profeții lor, încât nu s-au mai întors în Pământul Făgăduinței, ci au dorit să trăiască

printre păgâni și idolatri; și, deci, orice încercare de a comunica cu ei despre lucrurile spirituale ar fi în zadar; chiar și când aceasta ar face-o unul care a murit cu Cristos și a înviat cu El în mod figurativ, unul din păgânii care L-au primit. Efeseni 2:5; Romani 6:4.

Deși pilda nu arată, totuși, alte Scripturi arată că această „prăpastie” trebuie să existe numai în decursul Veacului Evanghelic și că la sfârșitul ei, „Bogatul,” primindu-și pedeapsa pentru păcatele sale, va ieși din aceste „flăcări” și chinuri peste podul milei și al făgăduințelor lui Dumnezeu făcute acestei națiuni. Într-adevăr ei se vor înapoia în favoarea și binecuvântarea lui Dumnezeu, în împărăția lui Mesia sub Noul Legământ, care se va încheia cu ei și cu toată omenirea în decursul Mileniului. Ieremia 31:31-34; Evrei 8:8-12.

Cu toate că multe veacuri israeliții au fost persecutați fără milă de păgâni mahomedani și de creștinii nominali, totuși acum încep a se ridica treptat la libertate și influență politică, și ca națiune la începutul Mileniului vor ocupa o poziție mai înaltă între celelalte națiuni. Vălul necunoștinței lor mai există încă, dar va fi ridicat în mod treptat pe măsura creșterii luminii din zorile Zilei Milenare; și nu trebuie să ne mirăm dacă se va produce o mare trezire între israeliți și dacă mulți îl vor recunoaște pe Cristos.

Astfel ei vor părăsi starea „HADES”-lui (moartea națională) cu chinurile lui și vor fi cei dintâi dintre națiuni întorși, pentru a fi binecuvântați de către seminția spirituală a lui AVRAAM, care este Cristos, Cap și Corp. Pretențiile lor de rasă și mândria lor națională încep încet să dispară și mulți smeriți și săraci cu spiritul încep a primi pe ACELA pe care părinții lor L-au străpuns, din cauza cărora au trebuit să sufere ei atâta timp. Și în curând vor întreba: „Nu este acesta Cristos”? Și privindu-L astfel și crezând în El, Domnul va revărsa asupra lor spiritul favorii și al rugăciunii. Zaharia 12:10.

De aceea, „Vorbiți la inima Ierusalimului și strigați către dânsul, că timpul robiei lui (timpul de pedeapsă) s-a împlinit.” Isaia 40:1-2.

Pe scurt, această parabolă pare să învețe exact ceea ce Apostolul Pavel explică la Romani 11:19-32.

Din cauza necredinței, ramurile naturale au fost rupte, iar ramurile de măslin sălbatic au fost altoite în butucul făgăduinței lui Avraam. Pilda arată pe Israel în suferințe mari, dar nu mai amintește nimic despre restatornicirea lui în favoarea din urmă, deoarece se subânțelege; în această parabolă nu era potrivit să se amintească aceasta. Totuși, Apostolul ne asigură că după ce întreg numărul Neamurilor va fi intrat (va fi ales numărul care să completeze Biserica sau Mireasa lui Cristos), „tot Israelul va fi mântuit;” „și prin mila noastră (a Bisericii) să fie și dânșii (israeliții) mântuiți”.

El ne spune că acesta este Legământul lui Dumnezeu cu Israelul trupesc, care a pierdut promisiunile mai înalte, spirituale; totuși, ei sunt moștenitorii promisiunilor pământești, redevenind aleși printre națiuni.

Drept dovadă la aceasta cităm următoarele profeții:

„Veni-va din Sion (Biserica glorioasă) Mântuitorul, înlătura-va necucernicia de la Iacov (Israelul pământesc).

„Negreșit după Evanghelic (chemarea cerească) sunt urâți (înlăturați) de Dumnezeu pentru voi, dar după alegere sunt iubiți pentru părinții lor.” „Căci Dumnezeu închise împreună pe toți spre neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască. O, adâncime a bogăției, a înțelepciunii și a cunoștinței lui Dumnezeu.” Romani 11:26:33.

PILDA JUDECĂTORULUI NEDREPT (LUCA 18:1-6)

Pilda aceasta îndeamnă la stăruință în rugăciune. Chiar dacă Domnul vede de bine să nu dea un răspuns imediat rugăciunii noastre, putem fi siguri că aceasta nu este din lipsă de interes pentru binele nostru.

Dacă un judecător nedrept este mișcat din cauza insistenței pentru a face dreptate, cu cât mai mult un judecător drept.

Să se roage necurmat — adică gândul de a rămânea în prezența Tatălui și a Fiului este că grija și interesul lor vor fi în mod constant cu noi și că în orice moment putem să garantăm atenția specială fiecăruia sau amândurora.

După ce ne-am asigurat că rugăciunile noastre sunt în conformitate cu promisiunile — (acele lucruri care stau atât de aproape de inimile noastre) — devin rugăciunile noastre continue.

Trebuie să facem o diferență clară între aceasta și repetarea zadarnică a păgânilor pe care Domnul o condamnă — numai rugăciuni formale — care sunt condamnabile în ochii Domnului.

Nu că ar trebui să nu se ridice niciodată de pe genunchi sau că ar trebui să nu facă altceva niciodată decât să se roage, ci faptul că ei trebuie să continue în rugăciunile lor și să nu progreseze slabi sau descurajați.

Noi ne rugăm neâncetat „Vie Împărăția Ta” nu repetând cuvintele în fiecare moment, ci continuând gândirea și așteptarea ei; și lucrând în interesele împărăției.

Rugăciunile noastre nu vor aduce împărăția lui Dumnezeu nici cu un singur minut mai devreme decât a plănuit El, dar noi ne rugăm în acest mod, asigurându-L pe Domnul că așteptăm Împărăția și că o așteptăm în armonie cu promisiunea Sa sigură.

Întârzierea răspunsului la unele din rugăciunile noastre poate fi din cauză că încă nu este timpul cuvenit; sau poate că El vrea să dezvolte în noi credință și îndelungă răbdare.

Trebuie să ne rugăm pentru putere și înțelepciune în a învinge carnea și a dezvolta roadele și harurile Spiritului Sfânt.

Rugăciunea este absolut indispensabilă pentru creșterea și existența spirituală. Acum ca și atunci creștinii încrezuți în ei înșiși și creștinii umiliți asemenea vameșului încearcă să se apropie de Dumnezeu în rugăciune. Unii sunt siguri pe ei și se încred în realizările lor, iar alții nu îndrăznesc să ridice capul, ci în umilință își recunosc imperfecțiunile.

Cine erau fariseii? Fariseii erau oameni temători de Dumnezeu, oameni morali în multe privințe, oameni buni, dar foarte conștienți de toate faptele lor drepte; fariseul respecta superficial regulile divine.

Există o clasă asemănătoare în creștinătatea de azi, care pe dinafară sunt morali, foarte exacti și scrupuloși și totuși neplăcând lui Dumnezeu. Ei sunt mândri de dreptatea lor.

Astăzi unii se încred că sunt membri ai Bisericii, se încred în binefacerile și moralitatea lor generală pentru salvare, ignorând faptul că și ei sunt păcătoși. Atitudinea de fariseu este o atitudine lipsită de dragoste, care disprețuiește pe altul și se laudă pe sine, o mulțumire de sine și o condiție mulțumită a inimii și minții, foarte condamnată față de Domnul, o condiție a inimii nepregătită de a fi binecuvântată cu mila divină.

Acesta a fost secretul orbirii lui Israel față de Evanghelie. Conducătorii religioși s-au bazat într-o măsură atât de mare pe interpretările lor, încât nu L-au putut considera pe Umilul Nazarinean și pe urmașii Săi neânvățați, mai mult decât pe niște impostori.

Ei aveau o formă de dreptate, o ascultare pe dinafară de Dumnezeu și legile Sale, pietate și sfințire aparentă.

Cine erau vameșii?

În primul rând erau ceea ce sunt și astăzi — oameni de la vamă.

Pe vremea aceea această categorie de oameni erau marginalizați de către restul națiunii. Pe vremea Domnului, când era ocupația romană peste Israel, aceștia, vameșii, erau în serviciul romanilor, un motiv în plus de a fi disprețuiți de către cei care țineau riguros cerințele Legii Mozaice din cauza urii pe care o aveau pentru păgânii ocupanți.

Mai mult decât atât, vameșii au cedat uneori ispitei de a lua mită de la negustori, ceea ce îi făcea să se îmbogățescă pe nedrept.

În al doilea rând vameșii reprezintă o categorie socială certată cu Legea Mozaică, dar care își recunoșteau oarecum starea lor de păcătoși și nu aveau motive să se laude înaintea lui Dumnezeu.

Domnul, prin această pildă, descrie secretul inimii, atât al clasei fariseilor cât și al clasei reprezentată prin vameș în relația lor cu Dumnezeu.

Greșeala fariseului consta în aceea că el credea că nu poate fi comparat cu un păcătos ordinar. El se credea mai sfânt decât fratele lui mai mic, vameșul.

„Fariseul” este fratele mai mare din „Pilda fiului risipitor”. Luca 15:11.

„Vameș” — un om umilit.

„Fariseu” — un om căruia îi lipsește umilința.

Fariseul spunea că el nu este ca ceilalți oameni de rău; aceasta este o îmbătăre care vine din asimilarea spiritului lumii, care duce la acea laudă de care unui om, cu simțurile cumpătate, i-ar fi rușine.

Sub influența învățăturilor false mulți creștini preținși se lasă în voia speranțelor false, gândindu-se că ei sunt poporul Domnului, fără să se consacreze pentru a fi urmașii Lui.

Primul lucru pe care trebuie să-l învețe toți creștinii este că din punctul de vedere al lui Dumnezeu, toți sunt păcătoși, toți sunt imperfecți. Isaia 64:6.

Fariseul se laudă că el dădea zeciuială.

A da a zecea parte nu reprezintă nimic vrednic de laudă, când se amintește că Domnul este dătătorul mărimumos al tuturor bunurilor.

El se laudă că postește. Dacă am posti, dacă ne-am înfometa până la moarte, acest lucru nu ar fi vrednic de laudă. Nici un lucru nu poate fi de valoare dacă nu se bazează pe recunoașterea cuvenită a imperfecțiunilor noastre și acceptarea potrivită a justificării divine.

Refuzarea hranei nu este cea mai apreciată în ochii lui Dumnezeu. Există alte dorințe ale cărnii pe care trebuie să ne străduim să le controlăm, să le slăbim, să le înfometăm, pentru ca în mod corespunzător să creștem, să fim hrăniți spiritual și să devenim puternici.

PILDA VIERILOR (MATEI 21:33-46) R4678

Această parabolă reprezintă pe Dumnezeu ca „stăpânul mării podgorii”, în toate aspectele bine instituită și aprovizionată pentru scopul Său. Această vie reprezintă națiunea evreiască și promisiunile divine făcute acestui popor. Legea și toate aranjamentele Legământului Legii pentru dezvoltarea lor. Stăpânul a dat această vie în chirie vierilor, a căror datorie era să aibă grijă de vie și de rod și să-I dea stăpânului rezultatele, cu excepția unei părți pe care o puteau păstra pentru ei. Acești vieri erau religioșii proeminenți despre care Isus a spus, „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vi le spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le.” Matei 23:2-3.i

După cum se cuvenea, stăpânul a cerut dobândă din proprietatea Sa și a trimis servitori pentru a primi partea Sa din rod. Dar vierii, în loc să-i dea stăpânului ce i se cuvenea, i-au maltratată, bătându-i, ucigându-i cu pietre. Acești „servitori” au fost profeții din vechime trimiși la Israel.

Ei trebuia să primească cel mai bun tratament și o abundență de roade ale blândeții, amabilității, răbdării, etc., dar în schimb ei au fost tratați ca impostori de către conducătorii lui Israel. Unii dintre ei au fost omorâți cu pietre, alții bătuți, unii uciși, alții tăiați în două cu ferăstrăul. Alții au călătorit îmbrăcați în piei de capră sau piei de oaie și au locuit în peșterile și crăpăturile pământului, pentru că nu au fost apreciați. Ei nu au fost tratați ca reprezentanți ai Stăpânului *viei*.

În final Stăpânul a trimis pe fiul Său, spunând, „Ei vor respecta pe Fiul Meu.” Dar acești vieri, religioșii zilei Domnului nostru, s-au sfătuit să-L ucidă și să pună stăpânire pe via Lui.

Ei au avut impresia că vor putea domni peste moștenirea lui Dumnezeu și că oricine i-ar condamna, le-ar arăta ipocrizia sau ar încerca să elibereze poporul din subordonarea lor, oricine ar fi, chiar moștenitorul ei, erau liberi să-l omoare. Ei L-au răstignit.

Via a fost luată de la ei și dată altora, adică lui Isus, Apostolilor și altor învățători ai Bisericii Evanghelice, iar peste națiunea evreiască au venit mari necazuri, începând cu anul 70 d.Cr.

„Piatra” lepădată de evrei a fost și este Isus.

Evreii nu au reușit să-L accepte pe Cristos ca fiind „piatra lor fundamentală” și prin urmare au fost respinși de a fi casa specială a lui Dumnezeu.

„Piatra din vârf”, Isus Cristos, „piatra de căpătâi” a „zidirii” lui Dumnezeu, un model pentru întreg, o „piatră de poticnire” și o „stâncă de atac”.

Deși respinsă de ei, aceasta nu va împiedica înălțarea ei la vremea potrivită a lui Dumnezeu ca „piatră conducătoare în templul glorios spiritual.”

Expresia „piatra din capul unghiului” se referă la o construcție în formă de piramidă. Numai la acest fel de construcție există o „piatră din vârf”, ale cărei linii conducătoare dau contur perfect întregii construcții.

A se împiedica de această „piatră” sau a cădea peste ea, după cum spune Isaia 8:14, implică o accidentare vindecabilă; dar peste cine va cădea „piatra” sugerează un accident mortal — MOARTEA A DOUA.

„Casa evreiască” și „casa creștină” sunt cele două „case” ale lui Israel. Ele s-au accidentat, dar nu mortal de această „piatră”.

Aceasta este „piatra” din Daniel 2:34.

„Cele două case ale lui Israel” nu reprezintă cele două monarhii ale lui Israel — împărăția lui Iuda cu capitala la Ierusalim și împărăția lui Israel (cele zece seminții) cu capitala la Samaria, pentru simplul motiv că pe vremea Domnului cele zece seminții nu s-au întors din robia babilonică; ele nu au avut cum să se poticnească în Domnul Isus pentru că nu erau în țară.

PILDA TALANȚILOR

PILDA TALANȚILOR (MATEI 25:14-30)

PILDA POLILOR (LUCA 19:11-28)

SAU PILDA MINELOR

Pilda polilor nu este aceeași cu „Pilda talanților”, cu toate că au unele particularități comune.

Partea lor comună este că amândouă se ocupă de timpul cât Domnul Isus lipsește de pe Pământ, de la prima la a doua Sa prezență. Timpul acesta îl vom numi perioada sau Veacul Evanghelic ceea ce se observă în amândouă pildele. Cu ce scop va veni Domnul a doua oară?

Cu scopul de a-Și stabili Împărăția.

Care va fi primul lucru cu care se va ocupa la întoarcere? Primul lucru este de a verifica pe servitorii Săi cărora le-a încredințat anumite bunuri de valoare.

În cazul pildei din Luca, Domnul a încredințat fiecărui servitor un pol sau o mină. Deci, în această pildă, toți servitorii au primit câte un dar în proporție egală.

Acest dar pe care l-au primit servitorii este îndreptarea prin credința în sângele lui Isus. Fiecare a primit acest dar. Romani 5:1.

Cealaltă pildă vine cu o completare și ne spune că pe lângă îndreptare, care este comună tuturor, El a mai împărțit și talanți, dar nu în mod egal, ci unora mai mult, iar altora mai puțin.

Ce sunt „talanții”?

În primul rând un talant era o monedă cu care se făcea comerț, un ban oarecare; un talant era pe vremea aceea de 60 de ori mai mare decât un pol.

În pildă „talantul” reprezintă capacitatea diferită a servitorilor Domnului. Unii au daruri și capacități mai mari, alții mai mici.

Pilda recunoaște faptul că nu toți au aceeași capacitate și că de la cei cu capacitate mare se cer mai multe roade, dar acceptă și rezultatele celor care au mai puțină capacitate.

Spre deosebire de „mină” care reprezintă justificarea prin sângele lui Isus, „talanții” pot fi talente naturale cu care ne-am născut sau le-am dobândit prin educație.

Moise a fost întrebat de Domnul, „Ce ai în mână?” (Exodul 4:2) Deci talentul lui Moise era în mâna lui și cu acela a lucrat.

Și talentele noastre sunt în mâna noastră. Ele sunt daruri cu care ne-a înzestrat Dumnezeu de la natură. Domnul nu va cere să lucrăm cu puteri supranaturale, ci cu însușirile noastre naturale. Acestea pot fi: inteligență, generozitate, influență oratorică, capacitatea de a învăța pe alții sau bunuri materiale pe care le folosim în serviciul Regelui nostru, pentru a lucra în via Domnului.

Munca Apostolilor a fost susținută de frații primitori de oaspeți, care le-au pregătit mâncare și un pat să se odihnească; iar aceștia chiar dacă au avut numai un „talant” l-au pus în negoț și nu l-au îngropat ca cel din pildă.

Deși „Pilda cu talanții” ne învață că oricât de puțină capacitate am avea, Domnul o primește așa puțină cum este și chiar dacă va aduce puține rezultate, oricum este mai mult decât dacă nu ar aduce nimic.

Domnul va răsplăti orice efort al nostru, dar dacă nu facem nimic vom rămânea totuși servitori, dar servitori leneși și plata va fi pe măsură.

Plata pentru servitorul leneș nu va fi moartea sau focul veșnic.

În pilda cu polii (minele) situația este asemănătoare prin faptul că este vorba tot de perioada evanghelică și tot de un dar al Domnului, dar nu de talanți, ci de poli sau mină. „Talanții” reprezintă talentele noastre, dar „mina” este îndreptarea prin credință, îndreptare care vine în urma sacrificiului lui Isus. Domnul ne dă acest dar în momentul când am încheiat un Legământ de Jertfă. Noi ne obligăm atunci că vom jertfi acel dar, viața pierdută prin Adam și recâștigată prin Cristos, vom jertfi-o asemenea Domnului pentru a câștiga o viață pe un plan mai înalt decât viața pe pământ, o viață pe plan spiritual.

Pilda vrea să ne învețe că unii care au încheiat legământ cu Dumnezeu s-au consacrat Lui ca jertfitori, în realitate jertfind cu zgârcenie sau chiar nejertfind, fără să lucreze mânați de iubire, ci de frică. Ei de frica morții sunt toată viața supuși robiei. Frica de moarte nu-i lasă să jertfească. Ei nu sunt împotriviți lui Dumnezeu, ci

se tem de Dumnezeu, apreciază meritul sacrificiului lui Isus („Mina” sau „Polul”), dar nu lucrează cu acest dar, nu jertfesc fiindu-le frică de moarte.

Ei tot vor muri, dar asemenea „șapului trimis în pustiu”, nu vor muri ca „șapul de jertfă”.

Aceștia formează clasa „Fecioarelor Neânțelepte”, ei sunt o clasă pe deplin consacrată care spune: „M-am străduit să-mi păstrez îndreptățirea (am învelit „polul” și „mina” în ștergar), dar nu m-am sacrificat pe mine. Aceștia formează clasa „robului” rău. Este numit așa nu pentru că a comis vreo crimă sau vreo tâlhărie, ci pentru că asumându-și o obligație prin care a fost încredințat cu anumite bunuri ale stăpânului care nu au fost date altora, și-a neglijat Legământul.

„Luați mina de la el” — Aceasta nu înseamnă că sunt pierduți în cel mai rău sens al cuvântului. El sau ei vor pierde într-adevăr marele premiu de a face parte din clasa Bisericii, dar pentru că ei rămân totuși servitori și iubesc dreptatea, vor fi salvați dar ca prin foc; adică prin strâmtorări. Pierderea lor va fi una serioasă. Ei nu au reușit să intre în binecuvântările servitorilor credincioși. Această nereușită va fi destulă pedeapsă pentru ei.

„Și da-ți-o celui care are zece mine” — Dacă cine va neglijează să folosească toate ocaziile și privilegiile lui, ele vor fi date altuia.

Aceasta este clasa Turmei Mari, o clasă nu numai justificată, ci și sfințită. Consecrați pe deplin Domnului și transformați în „vase” ale Spiritului Sfânt ca și ceilalți membrii ai Corpului. Reprezintă o clasă însemnată care a intrat în Legământ cu Domnul, dar a neglijat să se sacrifice.

Pilda cu mina mai amintește în versetul 14 că cetățenii îl urau pe acest „om de neam mare”, care a încredințat „minele” servitorilor Săi. Acești cetățeni nu sunt servitorii lui Isus — „Omul de neam mare” — .

Pilda ne spune că în timpul absenței „Omului de neam mare”, împotrivorii guvernării Sale sunt în majoritate și stăpânesc.

Pilda ne mai spune că la a doua Sa prezență Domnul nu se va ocupa de lume („Dușmanii Săi”), până nu va termina lucrarea cu servitorii Săi. Versetul 27.

Dușmanii Domnului nu sunt numai evreii care L-au răstignit, ci includem și pe acei care având cunoștință despre Cristos și Împărăția Sa care vine, sunt atât de certați cu dreptatea, încât nu doresc Împărăția Milenară promisă.

Pilda arată patru clase:

1. SERVITORII REGELUI
2. ACEIA CĂRORA LI S-AU DAT ÎN MOD SPECIAL MINELE PENTRU A LE FOLOSI ÎN SERVICIUL SĂU.
3. CETĂȚENII
4. CLASA ACESTORA DIN URMĂ CARE S-AU OPUS REGELUI ȘI LEGILOR SALE.

După ce Împărăția va fi stabilită, unora dintre cetățeni, care au înțeles greșit caracterul Regelui, li se vor deschide ochii înțelegerii. Mulți dintre ei în loc să-I mai fie dușmani, vor deveni prietenii și susținătorii Lui loiali.

„Tăiați-i” — Peste aceștia va veni mânia, un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele. Daniel 12:1.

Pedepsind și corectând pe toți cei care simpatizează cu principiile greșite și care sunt dușmanii Lui și pe care în final îi va distruge dacă perseverează în această atitudine greșită.

Acei care sunt în opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu și cu sceptrul Său de dreptate, cu imparțialitatea și cu dreptatea, sunt adunați pentru tăiere.

Nu un carnagiu literal, nu un măcel, ci un mare triumf al Cuvântului Domnului peste toți în timpul Domniei Milenare.

El va pricinui cel mai mare bine dușmanilor Săi, aducând asupra lor pedepse pentru cursul lor greșit. — Rușine, publicitate, dispreț.

Aceste lucruri vor fi necesare pentru a trezi în ei o evaluare a adevăratei lor condiții și să le arate privilegiile de care pot avea parte. Domnul lovește pentru a vindeca și când cuvântul Lui taie în inimă (Apocalipsa 19:21) rezultatul este nu de a distruge imediat dușmanul, ci numai dacă acesta nu se supune. Dacă dușmanii Domnului nu se vor supune astfel, nu va mai rămânea pentru ei decât distrugerea finală — Moartea a Doua.

Aici este ilustrată indignarea dreaptă a Domnului împotriva răufăcătorilor; dar lăsând speranța iertării pentru cei care se vor căi și vor deveni supuși, loiali Regelui.

Sabia Domnului, Cuvântul Adevărului, va dezvălui izvoarele inimii lor și fie va tăia dușmănia lor („ÎI TĂIA LA INIMĂ” — Fapte 7:54) și îi va face prieteni, fie îi va distruge cu desăvârșire în Moartea a Doua.

